

Pál első levele Timóteusnak 1-2. Fejezet

Pál, a mi megtartó Istenünknek, és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből Krisztus Jézus apostola

Pál nagyon gyakran úgy mutatkozik be, mint az Isten akaratából lett apostol, itt viszont azt írja, hogy Isten rendeléséből lett apostol.

Az apostol szó azt jelenti, hogy kiküldött, azaz követ. Pál azt tartotta magáról, hogy ő Jézus Krisztus követe, akit az Úr azért küldött a világba, hogy képviselje Őt egy idegen országban.

És mi is olyan világban élünk, amely elidegenedett Istentől, így mi is Isten képviselői vagyunk ezen az idegen bolygón.

A „megtartó Isten” kifejezést nagyon gyakran használták az Ótestamentumban: Dávid használta a zsoltárokból, Mózes használta az 5Mózesben, Mária pedig a dicséretében: *„Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt...”* Pál először használja itt a megtartó Isten kifejezést.

Timóteusnak, igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Timóteus Lisztrában élt, ahol Pál az első missziós útján járt. Azt feltételezik, hogy Pál az ő házában lakott akkor, és így ismerte meg az édesanyját és a nagymamáját is, és tudta, hogy ők az Úr Igéje szerint tanították Timóteust.

Timóteus akkor még egy fiatal fiú volt, de valószínű, hogy már akkor elkötelezte életét Jézus Krisztusnak, és Pált mindig egy hősnek látta: felnézett rá, és az apostol lenyűgözte őt.

Pál második útja idején Timóteus még mindig nagyon fiatal lehetett, talán a tizes évei közepén járhatott, de már ekkor elkísérte Pált az ő útjaira, így Pál igen gyakran megemlíti őt írásaiban.

Később Pál Thesszalónikibe küldte őt, hogy térképezze fel az ottani gyülekezet munkáját, majd utána Filippibe is elküldte őt a filippiekhez írott levéllel együtt, és azt mondta róla, hogy ő az, akinek a gondolkodása, szíve és elhivatottsága legközelebb állt az övéhez.

Pál most neki írja ezt a levelet, és fiaként szólítja meg őt, amelyből láthatjuk, hogy olyan különleges kapcsolat volt kettőjük között, akárcsak egy apa és a fia között.

Szerintem Pál egy hatalmas lehetőséget látott Timóteusban arra, hogy majd az ő távozása után átvegye szolgálatát, és tovább folytassa azt. Ezért hát tanította őt, minden tudását próbálta átadni neki, és ez a levél is útmutatásként íródott számára.

Pál legtöbb levelében a kegyelem és békesség kifejezést használja, de ehhez itt és a Tituszhoz címzett levelében hozzáteszi az irgalmat is.

Különbség van a kegyelem és az irgalom között: az irgalom az, ha nem kapjuk meg azt, amit megérdemlünk, mert Isten irgalmas hozzánk. A Biblia szerint:

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy irgalma az istenfélők iránt.
Annak ellenére, hogy megérdemeljük Isten ítéletét, Ő mégis irgalmas hozzánk.

Tudom, hogy Hollywood és Los Angeles nagy része megérdemelné Isten ítéletét, de Isten irgalmas és még nem tüntette el őket a föld felszínéről. Ugyanígy én magam is megérdemelném, hogy az Isten eltöröljön, de Isten hozzám is irgalmas, akárcsak Hollywoodhoz.

Az irgalom egy negatív értelemben vett jellemvonás tehát: nem azt kapjuk, amit valóban megérdemelnénk.

A kegyelem viszont egy pozitív jellemvonás, hiszen olyan jó dolgokat takar, amiket annak ellenére megkapunk, hogy nem érdemeljük meg azokat. Nem érdemlem meg Isten jóságát, áldásait és azt a sok jót, amit Isten értem tett. A kegyelem tehát az, amikor Isten olyat tesz értem, amit nem érdemlek meg. Isten kegyelme nyomán a lelkem megnyugszik, és így békesség van az életben.

Amikor Macedóniába mentem, kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsold meg némelyeknek, hogy ne hirdessenek tévtanokat,

Pált az Isten Macedóniába hívta, és Timóteus is vele volt. Később azonban szükségét érezte annak, hogy Timóteust Efezusba küldje, hogy ő irányítsa az ottani gyülekezetet. Annak ellenére, hogy Timóteus még igen fiatal volt, Pál arra bátorította őt, hogy senkinek ne engedje meg, hogy a fiatalságát a szemére vesse, hanem legyen jó példa a hívők számára.

ne is foglalkozzanak mondákkal és vég nélküli nemzetségtáblázatokkal, amelyek inkább vitákra vezetnek, mint Isten üdvözítő tervének megismerésére hit által.

A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet.

Isten rendeléseinek összessége: egy tiszta szívből eredő szeretet.

Egy napon egy törvénytudó azt kérdezte Jézustól, hogy melyik a legnagyobb parancsolat, mire Jézus azt válaszolta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Pál is ugyanezt mondja itt, hogy a parancs célja a tiszta szívből fakadó szeretet.

Mennyire szeretné Isten, hogy ilyen mély szeretettel legyünk egymás iránt!

Némelyek elfordultak ezektől, és üres fecsegésre adták magukat, törvénytánítók akarnak lenni; de nem értik sem azt, amit mondanak, sem azt, amit bizonygatnak.

Pál figyelmeztet a vég nélküli nemzetségtáblázatokra és az olyan kérdésekre, amelyek csak vitákat eredményezhetnek.

Vannak őszinte és kevésbé őszinte kérdések. Vannak olyanok, akik azért kérdeznek, hogy aztán vitába bocsájtozhassanak, és nem azért, hogy megtudják az igazságot. Ők már meg vannak győződve a saját igazukról, és meg akarják védeni azt, ezért vitára akarnak serkenteni minket. A kérdéseiket úgy irányítják, hogy miután valaki elmondja a véleményét, akkor azonnal megtámadják azt. Ezek tisztességtelen kérdések, és ezekre nekem nincs egyetlen percem sem, mert nagyon hamar rájövök, hogy honnan fúj a szél.

Azt is tudom viszont, hogy egyes csoportoknak milyen kérdéseik szoktak lenni. Ha tisztességtelen kérdéssel közelítenek, néha igen keményen szoktam bánni velük, ezért mások meg is jegyzik ezt. De én tudom, hogy ők nem akartak semmit sem megtudni tőlem, csak vitatkozni akartak a Bibliával kapcsolatban. Én viszont erre nem vagyok hajlandó, mert nem hiszem, hogy értelme lenne vitatkozni az Igével kapcsolatban. Pál is arra inti Timóteust, hogy kerülje el ezeket, és mondja el ezt a többieknek is.

A mi célunk egymás építése kell legyen, nem pedig az, hogy egymást kihívjuk szópárbajra, hogy aztán legyőzhessük a másikat. Pál arra figyelmeztet, hogy ezek a tévtanítók nem is tudják, hogy miről beszélnek, de igen nagy hangjuk van.

Gyakran, amikor nem tudja valaki, hogy miről beszélek, megpróbál a nagy hangjával nyomatékosan adni a mondanivalójának.

Olvastam egy lekipásztorról, aki elkészítette prédikációja vázlatát, és odaírta mellé azokat a gesztikulációkat is, amiket egyes részeknél majd használni kell. Egyik pont mellé oda volt írva, hogy „nyújtsd ki a kezed magad előtt nyitott tenyérrel felfelé”, az oldal alján pedig oda volt írva, hogy „kiálts, ahogy csak tudsz, mert ez egy gyenge pont”. Ha nem elég erős az eszmefuttatásunk, akkor kiáltva kell átadjuk azt?!

A tévtanítók ismét megpróbálták a gyülekezet tagjait a régi törvény alá terelni, Pál ezért mondja ezt, hogy

Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki törvényszerűen él azzal.

Nincs semmi vitánk a törvénnyel kapcsolatban.

És tudjuk azt is, hogy a törvény nem az igaz ellen van...

Nagyon érdekes megjegyzés ez, mert valóban az igaz embernek nincs szüksége törvényre. Nem szükséges neki megmondani hogy mit tehet és mit nem, mert ő attól függetlenül is megfelelően cselekszik, hiszen igaz ember, akit a saját elvei irányítanak. A törvényt az elvtelen emberek számára hozták, és ilyenből sok van szerte a világban. A törvényekre tehát azért van szükség, hogy őket kordába tarthassák.

Pál a római levélben azt írja, hogy a törvény nem rettent el a jó embert, csak a rosszat. Nem kell megijedj, amikor meglátsz egy rendőrt, hacsak nem vagy bankrabló, vagy

valami hasonló. Ha áthágod a törvényt, akkor a törvény félelmet okoz benned, és utálni fogod azt.

De ha egy tisztességes, becsületes, megfelelő elvek szerint élő polgár vagy, akkor értékeled a törvényt, értékeled a törvény betartatóit is, mert ők teszik lehetővé, hogy elviselhető körülmények között élj.

Vannak olyanok, akiknek szükségük van arra, hogy megzabolázzák őket. Pál is azt mondja itt, hogy a törvényt nem az igazak számára találták ki,

hanem a törvénszegők és az engedetlenek, a hitetlenek és a bűnösök, a szentségtelenek és a szentségtörők, az apa- és anyagyilkosok, az embergyilkosok, a paráznák, a fajtalanok, az emberrablók, a hazugok, a hamisan esküvők ellen, és mindaz ellen, ami csak ellenkezik az egészséges tanítással.

A törvényt akarjátok nekünk tanítani? Valami baj van veletek? – kérdezi Pál. Nincs szükségünk a törvény átismétlésére, ha igaz elvek alapján élünk.

Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énrám bízott.

Pál azt mondja, hogy a törvény helyett inkább az Isten jóhírét, az evangéliumot tanítjuk. A törvény rossz hír azok számára, akiknek elküldetett, mert tiltó és elítélő jellegű dolog.

Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.

Pál azt állítja, hogy az Úr választotta ki és erősítette meg őt a szolgálatában. Isten nem képességeket keres az emberekben. Ennek ellenére, amikor mi a szolgálatra embereket keresünk a gyülekezetben, akkor gyakran elővesszük az önéletrajzokat, megnézzük a végzettségeket, és a legtehetségesebb egyéneket keressük. Isten nem ezt nézi, hanem azt, hogy ki teszi szabaddá magát az ő szolgálatára, és után felvértezi őt arra, hogy el tudja végezni a munkát. Nagyon gyakran megdöbbenünk Isten választásain, mert Isten olyat keres aki szabad a szolgálatra és hűséges.

Évekkel ezelőtt, amikor a Calvary Chapel története elkezdődött, már a legelején látszott, hogy Isten az áldásába fogadta az itteni gyülekezetet, látható volt, hogy Isten rendelése volt, és hogy a Szentlélektől, és az imádságokból született. Az első vasárnap 25 emberrel indultunk és nemsokára már 50-en voltunk, majd egy éven belül 100 emberünk volt.

Abban az időben nagyon sok más kis gyülekezet volt Costa Mesa-ban, és el kezdték figyelni, hogy Isten mit tesz a Calvary-ban. Egyes lelkipásztorok nyilvánosan kijelentették a gyülekezeteik előtt, hogy ha az Isten megteszi ezt Chuck Smith-ért, akkor értünk is meg tudja tenni. Ez nagyon tetszett nekem, mert megértettem, hogy miért engem választott Isten: azért, hogy másokat bátorítson azzal, hogy ha értem megtette Isten ezt, akkor bárki számára megteheti.

Pál apostol kijelenti, hogy az Úr képessé tette őt a szolgálatra, és ő nagyon hálás ezért.

Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam

Káromolta a korai egyházat, és azzal bátorította azokat, akik Istvánt halálra kövezték, hogy a ruhájukra vigyázzon. Utána elment Jeruzsálemből Damaszkuszba azokkal a levelekkel, amelyek felhatalmazták őt arra, hogy bebörtönözze azokat, akik Jézus Krisztusban hittek. És amint haladt Damaszkusz felé a gyilkosság vágyától lihegve, akkor ragadta meg az Úr az ő életét.

*mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem.
De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.*

Pál itt a saját szolgálatának elhívásával kapcsolatban ír, mert ő volt erre a legkevésbé esélyes jelölt. Szerintem nagyon érdekes lett volna, ha Pál apostol egy önéletrajzot írt volna magáról, és azt elküldte volna azoknak a gyülekezeteknek, akik új lelkipásztort keresnek.

Biztos vagyok benne, hogy amint a bizottságok elkezdtek volna ezt olvasni, többen közbeszóltak volna, hogy ne is olvassátok végig, mert nem kell nekünk egy ilyen fickó: Többször ültem már börtönben, megvertek, megkövezték, lázadást szítottam, gyenge a látásom és nem vagyok nagy szónok - mégis Isten elhívta és használta őt.

Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse

Ez az evangélium, a jó hír. Először is minden ember bűnös, tehát Ő azért jött, hogy mindenkit megmenten. *Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.*

Mivel minden ember bűnös, ezért mindannyian halottak voltak bűneikben. Pál az efezusiaknak azt írta:

Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk

Nincs hát kivétel, mert mindnyájan bűnösök vagyunk, mindnyájan elidegenedtünk Istentől bűneink hatására, az életünk elveszett és értelmetlen volt. Jézus azt mondta, hogy „azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem az elveszetteket.” A Pálra bízott evangélium nagyon egyszerű: Krisztus azért jött a világba, hogy megmentse a bűnösöket.

Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy

Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei.

Jézus nem vádlóként, hanem megváltóként jött hozzánk. Jézus nem vádolta a bűnösöket, hanem arra bátorította őket, hogy jöjjenek hozzá mindnyájan.

Ha bűnös vagy, akkor nem kell félni Jézustól, mert Ő a kezét nyújtja ki feléd, és azt mondja, hogy békét, nyugalmat, reményt ad neked, és megment téged. Pedig milyen gyakran látjuk Jézust az ellenkező oldalon: azt látjuk, hogy ítélkezik felettünk, és nem is akarunk a közelébe lenni, mert annyira érezzük a bűntudatot. Mivel oly sok rosszat tettünk, ezért inkább ítélőbíróként látjuk őt.

Emlékeztek, amikor a parázнасág közben tetten ért asszonyt Jézushoz hozták és azt mondták, hogy „a mi törvényünk szerint meg kell kövezni, te mit mondasz?” Jézus azt mondta: „Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közöttetek.”

A Biblia nem részletezi, de biztos vagyok benne, hogy a földre, a porba kezdte leírni azokat a bűnöket, amelyeket az asszony vádlói név szerint elkövettek, így aztán egyenként el is mentek onnan, kezdve a legidősebbtől egészen a legfiatalabbig, és végül már senki sem maradt ott.

Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítél el téged?”

Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”

Milyen jó hír ez, hogy Jézus megmenteni jött és nem elítélni, mert nem volt ítéletre szükségünk, hiszen már el voltunk ítélve. Megváltóra volt szükségünk.

Amikor magam alatt vagyok, amikor csalódott vagyok nem arra van szükségem, hogy valaki megerősítse azt, hogy én milyen szörnyű alak vagyok, hanem arra van szükségem, hogy valaki megfogja a kezem és felemeljen. Segítségre van szükségem. Ezért jött Jézus is, hogy felemeljen – és ez az evangélium.

a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.

Pál a bűnösök legnagyobbikának nevezi magát, és bizonyára sokan ezt megkérdőjelezték volna akkor. Viszont Pál tudta, hogy sok van az ő rövásán, mert istenkáromló volt, üldözte az egyházat, és sok embernek bajt okozott azok közül, akik az Úr nevét hívták segítségül.

De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak.

Mással az Úr a legkevésbé esélyes jelöltet használta, és megmentette.

Ha akkoriban éltél volna, és láttad volna a fiatal és buzgó Pált, aki annyira utálta az egyházat, a kereszténységet, és hallottad volna, hogy hogyan káromolja a keresztényeket, akkor azt mondtad volna, hogy ő lehet az utolsó a megváltható emberek sorában.

Reménytelen alak, gondoltad volna, de Isten pont ezért nyúlt le a legalacsonyabban levőhöz, mert Jézus Krisztus a legrosszabbaknak is meg fog bocsájtani. Pál még mindig csodálkozott azon, hogy Isten pont őt hívta el arra, hogy Jézus Krisztus igazságát hirdesse mindazok után, hogy megpróbálta elpusztítani ezt az igazságot.

Pált itt annyira elragadta a Lélek, hogy muszály volt áldásmondást írjon a levelének közepébe. Velem is gyakran megtörténik, hogy annyira elbűvöl Isten jósága, kegyelme és áldása, hogy be kell szúrjak a mondandóm közepébe egy „Hála Istennek”-et:

Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, fiam, Timóteus, hogy a rólad szóló korábbi próféciák alapján harcold meg a nemes harcot.

Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

Pál azt írja, hogy a próféciák alapján megbízást ad Timóteusnak.

Úgy tűnik, hogy a korai egyházban igen gyakran próféciák irányították a vezetőket. Az apostolok cselekedetei 13. fejezetében olvashatjuk: *egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” Akkor böjtölés, imádkozás és kézzrátétel után elbocsátották őket.*

De hogyan szólt a Szentlélek, hogy válasszátok ki nekem Pált és Barnabást? Ott ültek, imádkoztak, beszéltek arról, hogy miként lehetne az evangéliumot azokra a helyekre is eljuttatni, ahol még nem hallották, és a Lélek prófécián keresztül szólt hozzájuk. Valaki a csoportban azt mondhatta, hogy a Lélek szólt, és kijelentette neki ezt próféciában.

A korai egyházban gyakran használták ilyen módon a prófécia ajándékát. Amikor Pál Cezáreában volt útban Jeruzsálem felé, megszállt Fülöp házában. Agabus, egy ottani keresztény odament, elvette Pál köpenyét és megkötözte vele magát, majd azt mondta: „A köpeny tulajdonosát is így fogják majd megkötözni, ha Jeruzsálembe ért. Tehát prófétált azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni Pállal, amikor majd megérkezik Jeruzsálembe.

Pál a Timóteusnak írt levelének egy későbbi részében azt írja *Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézzrátételével.*

Gyakran, amikor kézzrátétellel imádkoztak emberekért, próféciák hangzottak el, amelyekben az Úr gyakran megmutatta szolgálatuk irányát. De ez nemcsak az Új Testamentumban fordult elő.

Amint már mondtam neked, én nem magam nem láttam még olyan víziót vagy álmot, amely lelki szempontból meghatározó lett volna, de volt már olyan prófécia, amely az én

szolgálatomról szólt, amikor kézzel imádkoztak értem. A kézzel imádkozás egy olyan szokás, amelyet a korai egyházban gyakoroltak, és a mai napig is érvényes.

Évekkel ezelőtt, amikor a szolgálatom egyik nagy csalódását éltem át, miután már 17 éve lelkész voltam, nem láttam semmilyen eredményt, és azon a ponton voltam, hogy elhagyom a lelkészi pályát.

Egy este egy baráti csoportban imádkoztunk együtt úgy, hogy a kör közepére helyeztünk egy széket, hogy imádkozzunk a székben ülőért. Végül rám került a sor, leültem a székre, és értem is imádkoztak. Isten szava szólt próféción keresztül, amelyben elmondta, hogy milyen szolgálatot fog nekem adni: elmondta az eljövendő áldásokat, a gyülekezet növekedésének menetét.

Akkor mindez teljesen valószínűtlennek tűnt. Ugyanakkor azt is mondta az Úr, hogy egy új nevet fog adni nekem, amely azt jelenti, hogy PÁSZTOR, mert nagy gyülekezetek pásztorává fog tenni engem.

Mielőtt ehhez a gyülekezethez jöttem volna, egy csoport azért imádkozott, hogy megtudjuk, hogy ide kell-e jönnöm a Calvary Chapel-t átvenni. Az Úr próféciaiban szólt hozzánk, és azt mondta, hogy ide kell jönnöm, az Úr bőségesen fogja megáldani a gyülekezetet, amely ki fogja nőni az épületet, és egy új épületbe fogunk költözni az öböl mellé. Azt is megtudtuk, hogy Isten áldásai nyomán egy nemzeti rádióműsoron keresztül érhetjük majd el az embereket, és még nagyon sok dolog volt a próféciaiban, ami azóta mind beteljesült.

Pál tehát emlékezteti Timóteust arra, amikor kézzel imádkozás során Timóteus megkapta az ajándékait és az elhívását a próféción keresztül.

a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

A Sátán el akar minket pusztítani. Emlékeztek, amikor az Isten fiai mutatkoztak az Isten előtt a Sátán is velük volt, és Isten megkérdezte tőle, hogy merre járt, mire a Sátán azt válaszolta, hogy körbejárta a földet. Isten azt kérdezte tőle, hogy észre vette-e Jób, az ő szolgáját, hogy milyen jó ember. A Sátán azt válaszolta, hogy igen, de azt is mondta, hogy Isten Jób köré egy védőgyűrűt helyezett, és ezért nem tudja megkísérteni őt.

A „Sátánnak való átadás” lehet hogy azt jelenti, hogy többé már nem védi őket az Isten védőgyűrűje, amely Isten minden gyermekét védi. Abban a pillanatban, ha nincs rajtad ez a gyűrű, akkor nem véd semmi a Sátán támadásától, és a szívem meg fog szakadni érted.

Nagyon köszönöm Istennek azt a védelmet, amelyet körénk, a gyermekei köré fon. Valószínű, hogy Pál szólt Istennek, hogy vegye el ezt a védőgyűrűt, és hagyja hogy megéjjenek a világban.

Arra kérek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért,

a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben.

Szerintem nagyon fontos, hogy a kormányunk vezetőiért, és az államfőért imádkozzunk. Milyen hatalmas az államelnökünk felelőssége!

Én nem is értem, hogy valaki miért akarna az Egyesült Államok elnöke lenni? Ez igazán hálátlan munka, ezért imádkoznunk kell érte, ugyanúgy a képviselőkért, a szenátorokért is. Az imáink célja, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk istenfélelemben és tisztességben.

A kormány valódi célja nem az kellene legyen, hogy adóztassa az embereket, hanem az, hogy megőrizze a jót. Minden törvényt ennek a célnak fényében kellene hozni, mert vannak olyan ördögi hatalmak és befolyások, amelyektől a jót védeni kell. Amikor a kormány nem felel meg ennek a követelménynek, akkor az általa megengedett rossz el fogja pusztítani őt.

Ha tanulmányozzátok a történelem könyveket, akkor megláthatjátok, hogy ez újból és újból megtörtént. A legtöbb kormány a jó megtartásának magas ideáljával indított, de idővel a korrupció gyökeret vert, a törvényeket liberalizálták egészen addig, amíg a jót már nem védték, és a rosszat tolerálták, majd később a rosszat védték meg a törvények segítségével. A következő lépésben pedig a rossz megbuktatta a kormányt.

Itt az Egyesült Államokban is eljutottunk odáig, hogy a rosszat védi a törvény. A következő lépés a kormány bukása lehet, ezért kell imádkozzunk értük.

*Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt,
aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére.*

Ezzel mennyire ellentétes az a kép, amit sokan Istenről hisznek, mert azt gondolják, hogy Isten azért van, hogy ítéleteivel mindenkire lesúlytson. Így az emberek azt gondolják, hogy Isten ítélni jön, pedig Ő mindenkit meg akar menteni. Halgassuk, hogy mit mondott Isten Ezékiel prófétán keresztül: *Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza.*

Péter azt mondta, hogy Isten egyetlen embert sem akar elveszíteni, hanem azt akarja, hogy mindnyájan megtérjenek. És itt Pál azt mondja, hogy Isten akarata az, hogy mindenki üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére. És mi az igazság?

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus

Amikor Jóbnak megpróbáltatásai voltak és elvesztette minden vagyonát, gyerekeit, egészségét, és ott feküdt a nyomorúságban, fekélyekkel teli a hamuban, akkor a felesége ránézett ebben a nyomorúságos helyzetben és azt mondta: „Átkozd el Istent, és halj meg! Legyen már vége, mert nem bírom nézni a szenvedéseidet!” A barátai jöttek őt vigasztalni, de vigasztalás helyett inkább ítélkezés és vád jött ki belőlük.

Egyik barátja azt mondta, hogy miért nem békülsz meg Istennel, és akkor minden rendben lesz. „Kösz szépen” – válaszolta Jób – „mit akarsz ezzel mondani? Ki vagyok én, hogy Isten előtt megálljak és bebizonyítsam az igazamat? Kimegyek a csillagos ég alá, és rájövök, hogy Isten milyen nagy és hatalmas, ...és itt vagyok én, egy senki ezen a bolygón...Keresem Istent, itt, ott és amott, tudom, hogy itt van körülöttem, de hogyan állhatok elé, hogy kijelenthessem az ártatlanságomat és megvédhessem magamat.
Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

Jób látta az ember kommunikációs problémáját, amint el akarja érni Istent, és hídakat akar verni a végtelen és a véges közé. Jób azt látta, hogy az egyetlen mód az lenne, ha egy döntőbíró mindkettejükre rátehetné a kezét. Az ő kiáltására válaszolva Pál azt mondja, hogy *egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.*

Jób kiáltása Jézus Krisztusban lelt válaszra, ő a döntőbíró, aki meg tudja érinteni Istent és az embert is, mert *Ő kezdetben az Istennél volt.*
Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

De mit jelent az, hogy egy az Isten, egy a közbenjáró, az ember Jézus Krisztus?
Azt, hogy ha Istenhez akartok menni, akkor ne hozzám jöjjetek, mert én nem vagyok közbenjáró Isten és közöttetek. Ha Istenhez akarsz menni, akkor Jézus Krisztushoz kell menj, mert *Ő egyedül a közbenjáró Isten és ember között.*

Nem mehetsz egy másik emberhez, ne mehetsz a szentekhez, nem mehetsz Máriához, mert csak egy közbenjáró van, az ember Jézus Krisztus. *Ő az egyetlen, aki Istennel kapcsolatba hozhat téged. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”*

Van tehát egy közbenjáró, és milyen hálás vagyok azért, hogy Istenhez mehetek általa! Jézus ott áll és egyik kezét Istenre helyezi, ugyanakkor lenyúl hozzám, és rám teszi a másik kezét, és ezáltal kapcsolatba hoz Istennel, és így elérhetem Istent rajta keresztül.
mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult;

aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.

Mi mindnyájan bűnösök voltunk, és így képtelenek voltunk arra, hogy megváltsuk önmagunkat. Semmit sem tudtam tenni saját magam megmentésére, megigazítására, nem tudtam a múltbéli bűneimet levezekelni.

Mondhatjátok azt, hogy vannak jó bűnösök és vannak rossz bűnösök, de mindnyájan bűnösök, és ez a lényeg. Nem számít az, hogy jó vagy rossz bűnös-e valaki, mert senki sem tudja megváltani magát. Ezért adta Jézus önmagát váltságul, és helyettünk halt meg.

Azért rendeltettem hírnökül és apostolul - igazat mondok, nem hazudok -, hogy a hitre és az igazságra tanítsam a népeket.

Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.

Vannak olyan alkalmak, amikor én is úgy imádkozom, hogy felemelem kezeimet Isten felé, főleg olyankor, amikor dicsőítem Őt, és nem akkor, amikor kérek Tőle valamit. Sokan nehezen emelik fel a kezüket Isten előtt, és ha ez így van, semmi baj, Isten megérti, hogy valami bogarad van. Ennek ellenére meg fogja hallgatni az imádat.

Nagyon sokat vitatkoznak emberek arról, hogy imádság alatt milyen pozícióban kell lenni, melyik a leghatékonyabb. Amikor kisgyerek voltam a vasárnapi iskolában azt tanították, hogy „mindenki hajtsa le a fejét, kulcsolja össze a kezét és hunyja be a szemét, mert imádkozunk.” Így hát azt gondoltam, hogy csak csukott szemmel lehet imádkozni, és sokszor meglestem, hogy ki az aki valóban imádkozik. Aztán felkiáltottam, hogy „ő nem imádkozott, mert nyitva volt a szeme.” ... Persze rögtön azt kérdezték, hogy honnan tudod?

Azt gondoltam, hogy ha nyitva volt a szemük, akkor nem imádkoztak, de aztán rájöttem, hogy nyitott szemmel is tudok imádkozni. Ugyanakkor azt is észrevettem, hogy jobb, ha becsukom, mert ha nyitva van a szemem, akkor gyakran elvonja a figyelmemet a látvány, és nem figyelek az imádságomra.

Most már tudom, hogy a tanár azért mondta, hogy kulcsoljuk össze a kezünket, hogy ne bökögessük a mellettünk levőt csukott szemmel, tehát megértem az elhangzott mondat bölcsességét a gyerekek esetében, hogy hajtsák le a fejüket, hunyják be a szemüket és kulcsolják össze a kezüket. Mégis azt mondom, hogy nem szükséges ebben a pozícióban imádkozunk, ha nem akarunk.

Vannak, akik azt mondják, hogy le kell térdelni, Pál is azt mondta, hogy „meghajtom előtte a térdeimet”. Jó testhelyzet a térdelés az imádság közben, mert van üzenete, és ez volt az a pozíció, ami nagyon népszerű volt régen, amikor még a királyok előtt az emberek letérdeltek. Ez általában megadást és tiszteletet jelentett a királlyal szemben, és mivel mi a világmindenség urához imádkozunk, a térdelés egy megfelelő pozíció lehet.

Azt is észrevettem viszont, hogy ha letérdelek az ágyam mellé, és az arcomat a tenyerembe temetve ráborulok az ágy szélére, akkor könnyen el is aludhatok ebben a kényelmes pozícióban. Arra jöttem rá, hogy nagyon jól tudok viszont imádkozni séta közben, és azt is észrevettem, hogy a hangos ima is jobb, mert ha csak magamban imádkozom, akkor az agyam sokszor elkalandozik más területre.

De ha kimondom a szavakat, akkor a figyelmemet az imádságon tudom tartani. Szeretek hát sétálni, és beszélgetni az Urral, kiönteni neki a szívemet, lelkemet, mert olyan mintha ketten sétálnánk. Rájöttem, hogy nem a testem pozíciója a fontos az ima alatt, hanem a szívem állapota, mert erre az egyre figyel Isten, nem érdekli az, hogy a testrészeim merre vannak és éppen mit csinálnak.

Ugyanígy az asszonyok is, tisztességes öltözetben

Vannak olyan divatok és stílusok, amelyek azért jöttek létre, hogy a nők szexuálisan kihívóak legyenek. Szerintem keresztény nőknek nem helyes ilyen stílusú ruhákban öltözködni.

Jézus azt mondta, hogy ha egy férfi ránéz egy nőre, és gondolatban megkívánja őt, akkor házasságtörést követ el. Ezért, ha olyan ruhadarabot hordasz, amely miatt vágyat ébreszthetsz egy férfiban, ezáltal egyes férfiakat bűnbe vihetsz.

Egyszerű megjelenésre van szükség, de nem hiszem, hogy a másik végletbe kellene esni. Biztos vagyok benne, hogy létezik sok olyan stílusú ruha, amely szerény, egyszerű, de ugyanakkor gyönyörű.

az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával

Mindezt olvasva figyelembe kell vegyük a Pál idejében uralkodó öltözködési stílusokat. Szerintem a legfontosabb útmutatás a mértékletesség. Úgy gondolom, hogy keresztényként nem kell kirívóan öltözködni, és ez érvényes férfiakra és nőkre is.

Véleményem szerint vannak igen vad frizurák is, amelyek iszonyúan kirívóak. Nem hiszem, hogy vagyonokat kellene költsünk a divatosságra, a legvadabb frizurákra, és én magam az ékszerek halmozásában sem hiszek, mert szerintem a pénzünket sokkal jobb helyen is elkölthetjük.

Találkoztam ma egy emberrel, aki egy gyönyörű Rolls Royce-ot vezetett, hatalmas aranyláncon függő gyémántok voltak a nyakában, fehér aranyórája volt, amelybe beleíratta a saját nevét. Valamit ki akart mindezzel fejezni, és én nagyon megsajnáltam őt, mert akinek ennyire hiányos az önbizalma, hogy ezekkel a dolgokkal kell kifejezze azt, hogy sikeres, hogy befutott a milliomos világba, az az ember nagyon sajnálatra méltó. A mértékletesség a varázsszó mindenben.

hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jó cselekedetekkel.

Vannak az asszonyok életében olyan időszakok, amikor fürödnek a szépségben. Az egyik ilyen alkalom a terhesség, mert szerintem az asszonyok ritkán tudnak szebbek lenni annál, mint amilyenek a terhességük alatt. Van abban valami gyönyörű, amikor egy asszony az Úrral jár, amikor megérinti őt az Úr keze, és sem a L'Oreal, sem a többiek nem tudják utánozni.

Pál most egy igen kényes témát kezd feszegetni:

Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal.

A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben.

Vannak olyan dolgok, amiket szerettem volna, ha Pál nem ír meg, és ez az egyik azok közül. Pál itt megtiltja az asszonyoknak a tanítást, és a férfiakon való uralkodást, és ezt lelki dolgokkal kapcsolatban érti. A Titusznak írt levelében azonban azt mondja, hogy az idősebb asszonyok taníthatják a fiatalabbakat. Van hely tehát az idősebb asszonyoknak is a tanításra: megtaníthatják a fiatalabbakat arra, hogy hogyan szeressék a férjüket, hogyan vezessék a háztartásukat és hogyan éljenek istenfélelemben és igazságban.

A feleségem ezt az elhivatását itt a Calvaryban gyakorolja: tanítja a fiatalabb nőket arra, hogy hogyan járjanak Istennel, és hogyan neveljenek fel egy istenfélő családot.

Pál megemlíti a levelében, hogy Timóteust az anyja és a nagymamája tanította, tehát a gyerekek tanítása főleg az asszonyok feladata volt.

Az egyetlen dolog, amit Pál megtiltott az asszonyoknak az a férfiak tanítása a lélek dolgaira, és a fölöttük való uralkodás.

Pál nem tiltja meg azt, hogy egy nő elbeszélgesse egy férfival Jézusról, és a korintusiaknak írt levelében Pál arról ír, hogy a nők a gyülekezet előtt nyilvánosan imádkoztak és prófétáltak, és ezt sem tiltotta meg nekik. *Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal.*

Az említett területeken a nők igen hatékonyan szolgálhatnak, és szerintem a legtöbb nő hihetetlen jól tud bátorítani másokat, főleg miután férjhez mentek. Volt egy kis asszony az előző gyülekezetünkben, aki hihetetlenül jó bátorító volt. Tipikus nagymamának nézett ki, de el tudta mondani a többieknek, hogy „Tudjátok, az élet nem mindig könnyű. Sok kihívásunk van, de az Úr uralkodik. És olyan gyakran elfelejtjük, hogy Isten ott ül a trónuson...”

A bátorításai nyomán úgy éreztük, hogy meghódíthatjuk az egész világot is, hiszen nem félünk semmitől, ha Isten a mi oldalunkon van. Olyan jó volt hallgatni az ő bátorítását.

Pál csak a lelki tanítást és a férfiakon való uralkodást tiltja itt meg, ezért nem szabad ezt más területekre is kiterjeszteni.

Ugyanakkor itt nem csak egy helyi kulturális sajátosságról beszél, mert egészen a dolgok eljére megy vissza, és azt mondja, hogy

*Mert Ádám teremtett először, Éva csak azután,
és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő, hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe.
Mégis megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmarad józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.*

Pál itt rámutat arra, hogy a Sátán Évát csapta be, és a mögöttes tartalom az, hogy az asszonykat könnyebben be lehet csapni a lélek dolgaiban, mint a férfiakat. Érdekes, hogy sok szektát nők vezetnek, és ezekben igen gyakran sok nő tanít.

A Máté evangéliumában az egyház metaforájában egy nő a három kenyérbe élesztőt tett.

A Jelenések könyvében Jezábel volt az, aki az egyik gyülekezetet a tanításai nyomán idegen istenek imádására vette rá.

Az asszony tehát nem a lelki dolgok tanítására teremtett.

Pál azt írja, hogy *mégis megtartatik a gyermekszüléskor*.

Abban az időben az asszonyok nagyon féltek attól, hogy meghalhatnak a gyerekük megszületése közben a korlátozott orvostudomány miatt. Nagyon magas volt a szülőági halálok aránya, ezért amikor megtudták a nők, hogy terhesek, akkor vegyes érzelmekkel teltek meg: egyrészt örültek, hogy gyerekük születhet, másrészt viszont mögötte ott volt, hogy túlél-e a gyerek születését.

Pál bátorítja őket, hogy az Úr velük lesz és megtartja őket, és nem kell féljenek a szülőági haláltól, csak maradjanak meg józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.

Isten gazdagítsa meg a szíveteket az Ő szeretetével, az Ő igazságával, hogy úgy járhattok vele közösségben, hogy kedvesek legyetek az Ő szemében, és hogy a szükségéitekben a szívetekhez szóljon, és kézenfogva vigasztaljon titeket szomorúságaitokban.

Ébredjétek Isten szeretetének nagyságára, érintse meg az életeteket az Ő végtelen irgalmával és kegyelmével!

Pál első levele Timóteusnak 3-4. Fejezet

Pál gyakran használ a Timóteusnak írt leveleiben olyan kifejezéseket, amelyeket nagyon érdekesnek talállok:

Igaz beszéd ez

Ez alatt azt érti, hogy kétségtelenül így van, ez az igazság.

Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván.

A püspök szó valójában felügyelőt jelent, aki átlátja a dolgok összességét. A presbiter szó egy öregebb embert jelent, és abban az időben a közösség vezetői presbiterek voltak. Innen származik a gyülekezeti „vén” kifejezés.

Abban az időben csak olyan ember lehetett presbiter, aki betöltötte az 50 évet.

A püspök viszont az az elöljáró volt, aki irányította a dolgok menetét, és gyakran ő volt a gyülekezet lelkipásztora is. Emiatt aztán a mai egyházban megtalálhatjuk a püspökségeket és a presbiteriánusokat. A különbség az, hogy az egyiket a püspökök vezetik, a másikat pedig a vének, a presbiterek.

Ha jobban megvizsgáljuk Isten Igéjét, akkor kiderül, hogy mindkét esetben ugyanarról van szó. Az Új Testamentumban ezek a szavak gyakran felcserélhetők egymással, és Pál az írásaiban általában a vénekhez szólt, de ezalatt a püspököket is értette. Amikor az efezusi vénekhez szólt, nem lett volna helyes, ha őket a püspökök nélkül szólította volna meg, tehát a két kifejezést végig egymással felcserélhetőnek vehetjük.

Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen

Ezzel aztán már mindenkit ki is zártunk.

egyfeleségű férfi

Abban az időben a pogány világban a házassági fogadalmakat nem tartották nagyon fontosnak. A görög kultúra azt tartotta, hogy minden férfinak kell legyen egy titkos szeretője akivel szórakozik, egy prostituált szeretője, hogy szexuálisan kielégítse, és egy felesége, akitől a törvényes gyerekei szülehetnek. A feleséget egy tárgyként kezelték, és az akkori kultúrákban a feleségnek sehol sem volt joga elválni a férjétől, ez a jog csak a férjet illette meg. Még a zsidó kultúrában is joga volt a férjnek elválni a legkisebb ürüggyel is, ugyanakkor a poligámia, vagyis a többnejűség a zsidóknál is gyakori volt. Jozefusz történész olyanokról is írt, akiknek 3-4 feleségük volt.

Az egyház ebből a szempontból egy teljesen különálló, ettől különböző intézmény kell legyen a világban, amelynek az elvei a világ elveinél magasabban kell álljanak. Ezért állapítja meg Pál, hogy a püspök egyfeleségű férfi kell legyen.

megfontolt

Vigyázzon a nyájra, mint egy pásztor.

*józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas;
nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár;
olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmisségben és teljes
tisztességben neveli.*

*Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten
egyházára?*

*Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá
essék.*

Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az
ördög csapdájába essék.

*Pál tehát ezeket a jellemvonásokat látja fontosnak egy jó püspök esetében, és mindezt
átadja Timóteusnak. A Tituszhoz írt levelét olvasva láthatjuk, hogy ott a presbiterek
jellemvonásait sorolja fel, és ezek nagyon hasonlóak a püspökökéhez.*

Ugyanígy a diakónusok is tiszteletre méltók legyenek, nem kétszínűek, nem mértéktelen
borivás rabjai...

Érdekes, hogy a görög szöveg alapján a püspököknek teljesen alkohol mentesen kellett
élni, de a diakónusnak azt mondja, hogy ne legyen mértéktelen borivó. Ez lehet az oka
annak, hogy sokan inkább diakónusok akartak lenni, nem pedig püspökök.

Pál apostol azt írta a korintusiaknak, hogy *Minden szabad nekem, de nem minden
használ.* Néha ezek a dolgok hátráltathatják a célom elérését, mert minden szabad
nekem, de nem minden épít, mert vannak olyan dolgok, amelyek rombolnak. *Minden
szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.*

Az Ószövetségben Isten arra utasította Mózeset, hogy építsék fel a Szent Sátorat, és
nagyon pontosan leírta, hogy milyen anyagokat használjanak, és pontosan megadta a
méreteket is. Miután felépítették, felállították az oltárt és mindent, ami az áldozatokhoz
szükséges volt, és eljött az idő, hogy felavassák a Isten Szent Sátorát.

Ráhelyezték az áldozatot az oltárra, és a mennyből jövő tűz meggyújtotta az oltár tűzét,
és ez az Isten egyik természetfeletti megnyilvánulása volt. Isten dicsősége betöltötte a
Szent Sátorat, a papok a földre estek és nem tudtak felállni.

Az Isten által elindított események közepette Áron néhány fia fellelkesült, és a kezükben
levő tömjénes tálakkal odarohantak az oltárhoz, hogy a pillanat hatására ráhelyezzék
azokat az oltárra, de az Isten oltárából előtörő tűz elégette őket.

Később Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy mondja meg Áronnak, hogy amikor
Istennek áldoznak, akkor előtte senki ne igyon bort. Mindebből azt a következtetést kell
levonjuk, hogy Áron fiai bort ihattak, elvesztették a józan ítélőképességüket, és ezért
égette el őket Isten tüze, amikor idegen tüzet akartak gyújtani az Úr előtt.

Isten azt akarja, hogy tiszta fejjel szolgáljuk Őt.

Sok ember válik „isteni gondolkodásúvá”, amikor megrészegeedik. Voltak olyanok, akik ebben az állapotban hajnali 2-3 körül felhívtak minket otthon. A feleségem vette fel a telefont, mert az az ágyunknak a hozzá közelebb eső oldalán van, és a pityókás hang a vonal túlsó végén azt mondja, hogy „Csak azt szeretném mondani neked, hogy milyen nagyszerű férjed van...”. „Mondd meg neki” – válaszolta a feleségem és átadta nekem a kagylót.

A részeg szájából jövő dicséretetek nem sokat használnak, mert ezt csak akkor gondolják, amikor részegek, de mit gondolhatnak akkor, amikor józanok?! Isten dicsőítésében sem lehet semmiféle külső stimuláció, mert Ő azt szeretné, ha a dicséretetek a szívükből, és a tiszta eszükéből jönnének.

A diakónusokra visszatérve, ők voltak azok, akik a gyakorlati dolgokat végezték a gyülekezetekben, például ők adták a „segélycsomagokat”, az alamizsnát a szegényeknek.

Abban az időben a bort vízzel keverve tulajdonképpen mindenki víz helyett itta ezt. Mivel 3 egység vizet és 2 egység bort keverték össze, igen sokat kellett inni ebből ahhoz, hogy valaki berúgjon, mert még mielőtt megrészegedek volna már nagyon tele volt a hasuk.

A vizet sok helyen nem lehetett meginni, és Pál is ezért bátorította Timótesust, hogy *ne csak vizet igyál, hanem - gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel - élj egy kevés borral is*. A borral kapcsolatban Pál azt is írja, hogy *Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel*.

nem haszonlesők,

hanem olyanok, akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.

De ezeket is meg kell vizsgálni előbb, csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek.

A diakónusok számára is hasonlóak a követelmények, mint a vének számára.

Feleségük is hasonlóan tiszteletre méltó legyen: nem rágalmozó, mértékletes, mindenben hűséges.

Az eredeti szöveg alapján itt érthetjük a diakónusok feleségeit is, de olyan asszonyokat is akik maguk is feleségek és diakónusok egyszemélyben.

A diakónusok legyenek egyfeleségű férfiak, akik mind gyermekeiket, mind a maguk háza népét jól vezetik.

Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére.

Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád.

Ha pedig késnél, ezekből tudd meg, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja:

Timóteust Pál Efezusban hagyta, hogy ott erősítse a gyülekezetet, és ezt a levelet oda címezte számára. Látván a Pál által felsorolt püspökök, diakónusok és diakónus asszonyok jellemvonásait, megállapíthatjuk, hogy nagyon kevesen tudnak megfelelni mindezeknek.

Ezek a vezetői jellemvonások sokkal szigorúbbak, mint az átlag. Teljes elkötelezettséget igényelnek, és sokan e szigorú lista miatt nem érzik magukat képesnek arra, hogy a gyülekezetben bármilyen pozíciót betölthessenek. Ezért Pál a 16.-ik versében azt írja:

Valóban nagy a kegyességnek a titka

A kegyesség az Istenhez való hasonlatosságot jelenti ez esetben. Nagy titka van annak, hogy Istenhez hasonló legyen valaki, hisz az itt felsorolt jellemvonások Isten jellemvonásai. Ő azt akarja, hogy hozzá hasonlóak legyünk, mert aki a gyülekezetben vezető szerepet tölt be, az Istent képviseli az emberek előtt.

Ez a világon az egyik legnagyobb felelősség, mert az emberek azért tekintenek a vezetőkre, hogy megértsék Istent. És gyakran Isten megismerésére az emberek egyetlen forrása az, hogy megfigyelik Isten követőinek életét, és így ismerhetik meg Őt.

Mindnyájan Istent képviseljük a világ előtt, de azoknak a felelőssége még nagyobb, akik vének vagy vezetők a gyülekezetben. És Isten nem hagyja szó nélkül azt, hogy miként képviseljük Őt.

Jakab azt mondja, hogy *Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk.* Azt is tudjuk, hogy akinek sok adatik, attól sokat is várnak el.

Azok tehát, akik vezetők a gyülekezetekben szigorú követelményeknek kell megfeleljenek: Jó hírük kell legyen az egyházon kívül is, hogy ne hozzanak szégyent Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára.

Az egyháztörténelem szomorú tragédiája, hogy a vezetés nem sokszor nőtt fel Isten képviselétének hatalmas feladatához.

Pál arról ír, hogy az ördög csapdájába eshetünk, és a Sátán mindig csapdákat akar állítani Isten szolgáinak. Mindig hatalmas tragédia és szomorúság, amikor valaki beleesik ezekbe a csapdába, mert gyakran ezek következménye az evangélium meghurcoltatása lesz.

A Betsábéval történt bűneset után Nátán azt mondta Dávidnak, hogy a tette nyomán Isten ellenségei káromolják az Urat.

A Sátán leginkább azok ellen dolgozik, akiknek nagy befolyásuk van. Minél inkább használ minket az Úr, annál nagyobb kísértéseket helyez az ellenség az útjainkba. A múlt évben a két legígéretesebb, legtehetségesebb Calvary Chapel lelkipásztorunk az ellenség csapdájába esett. Az egyiket Isten kimentette, és visszaállította, de a másik még mindig csapdában van, és ez megszorítja a szívemet, mert úgy szeretem ezeket a fiatalembereket, mint atya a fiát.

Le voltam nyűgözve a gyülekezetük és a tanításuk hatékonyságától, gyönyörű volt látni, hogy Isten hogyan érint meg ezeket az ő szolgálatukon keresztül, de amikor az ellenség csapdájában látom őket, akkor a szívem megszakad értük.

Valóban nagy a kegyességnek a titka

Nagy az Istenhez való hasonlóság titka, és ez az Isten célja velünk, ezért teremtett minket a saját maga hasonlatosságára.

Isten a szeretet, és Ő azt akarja, hogy a szeretet uralkodjon rajtunk. Isten tiszta és szent, és azt akarja, hogy mi is tiszták és szentek legyünk. Isten kedves, együttérző, türelmes és azt akarja, hogy mi magunk is kedvesek, együttérzőek és türelmesek legyünk.

Nagy a titka az Istenhez való hasonlatosságnak, mert egy dolog, hogy olyan akarok lenni mint Isten, és egy teljesen más dolog az, hogy valóban olyanná is válók-e.

Vannak sokan, akik elismerik, hogy az Istenhez való hasonlatosság a legnagyobb dolog egy ember életében, megpróbálnak olyanok lenni mint Isten, de aztán rájönnek, hogy más erők is munkálkodnak a belsőnkben, amelyek megpróbálnak távortartani a célunktól.

Pál a Római levél 7.-ik fejezetében így ír erről: *Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.*

Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.

Egyetértek azzal, ami jó, de nem tudom hogy miként vigyem azt véghez. Mi magunk is sokszor egyetértünk abban, hogy mi a jó, mi a helyes, és tudjuk, hogy ezt kellene tenni, de az a nagy kérdés, hogy hogyan vigyük véghez a jót.

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? – kérdezi Pál.

Nagy hát a titka az Istenhez való hasonlatosságnak, de ezt a titkot megoldotta Isten Krisztuson keresztül, mert Isten emberi testben jelent meg Jézus Krisztusban.

Most pedig következik egy tiszta, egyszerű és egyértelmű kijelentés arra, hogy Jézus Krisztus Isten volt emberi formában. És a testben való megjelenés célja az volt, hogy az embert segítse abban, hogy Istenhez hasonló lehessen.

Isten, aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben,

A Lélek megigazította Jézust, amikor a Sátán a pusztában megkísértette, és így sikerrel vett minden akadályt, ellenállt a kísértésnek. Végig hűséges és engedelmes maradt Isten elveihez.

megjelent az angyaloknak

Megkísértése után az angyalok jöttek hozzá, hogy szolgáljanak neki.

Azt is mondják, hogy az angyalok sem látták Istent a testben való megjelenése előtt. Isten olyan fénnel van körülvéve, amelyet az ember nem tud megközelíteni. Azok, akik Istent látomásokban látták, sohasem látták a formáját, hanem mindig csak a dicsőségének fényét, amely belőle áradt.

Amikor egy vakító fényforrás közepébe nézel, csak a fény tényét tudod felfogni. Volt-e már olyan, hogy este a sötét erdőben voltatok, és valaki nagyon erős fénnel pontosan a szemetekbe világított? Az egyetlen dolog, amit látsz, az erősen vakító fény, de nem láthatod, hogy az honnan ered, és nem látod a fényforrás formáját sem, csak magát a fényt.

Isten megjelenésének dicsősége is annyira vakító, annyira ragyogó az a fény, amely a világyegyetem teremtőjétől árad, hogy lehet, hogy az angyalok sem láthatták a formáját, csak a fényének ragyogását, egészen addig, amíg testet öltött.

hirdették a pogányok között

Amikor Pál Agrippa királynak elmesélte a damaszkuszi úti élményét, azt mondta, hogy az Úr elhívta őt arra, hogy menjen a pogányok közé, és térítse őket a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalma alól az Isten hatalma alá.

hittek benne a világon

A világon mindenütt élnek olyanok akik hisznek Jézus Krisztusban, akik hisznek Istenben, aki testben jött közénk.

felvitetett dicsőségben.

Azt mondta, hogy „az Atyától jöttem és az Atyához megyek”. Az Atyához való visszatéréssel a ciklus befejeződött, az Ő szolgálata teljesült. Jézus azért jött, hogy megmutassa az embereknek, hogy milyen Isten, és Ő igaz és hűséges tanubizonyosság volt. Minden, amit Istenről kell tudjunk azt Jézus Krisztusban fedezhetjük fel. Senki sem látta az Atyát, csak a Fiú, aki az ő kebelén van, és a Fiú megjelenítette nekünk Őt.

Isten igen gyakran beszélt a népéhez a prófétákon keresztül, de ezen utolsó napokban a saját drága Fián keresztül szólt hozzánk, akit minden dolgok örökösévé tett, aki az Ő dicsőségének ragyogása volt. Jézus beteljesítette küldetését azáltal, hogy megmutatta nekünk Istent, és azzal is, hogy megváltotta a világot, hogy az embereknek ismét szabad útja legyen Istenhez. Amikor pedig visszatért az Atyához megígérte, hogy el fogja küldeni a Szentlelket, Aki mellettünk lesz és segíteni fog minket.

*...az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké:
az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg.*

Azt is elmondja, hogy amikor a Lélek eljön, akkor erőt kapunk arra, hogy olyanok legyünk, mint Isten.

Nem lehettek Istenhez hasonlóak a saját erőfeszítéseitek nyomán, függetlenül attól, hogy mennyire erőlködtek. Nem vagyunk arra képesek, nincs hatalmunk arra, hogy megváltoztassuk a természetünket, és Istenhez hasonlóvá tudjunk válni.

Az egyetlen mód erre az, ha a Szentlélek ereje bennem munkálkodva megváltoztatja a természetemet. Az egyházra leszálló Szentlélek volt Jézus Krisztus mennybemenetelének bizonyítéka, hiszen azt ígérte, hogy amikor az Atyához ér, akkor elküldi a Pártfogót, a Vigasztalót. *Jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.*

A Szentléleknek az életemben való munkálkodása nyomán most már lehetséges, hogy Istenhez hasonlóvá formálódjak. És ha engedelmeskedek ennek a munkálkodásnak, akkor minden nap egy kissé jobban hasonlíthatok Istenhez.

Pál apostol mondta, hogy Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem. Mi a cél? Hogy Istenhez hasonlóvá váljunk. Úton vagyunk, és ahogy János mondta a levelében:

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá.

Egy napon majd be fogja fejezni a bennünk elkezdett munkát, és akkor pontosan olyanok leszünk, mint Ő. Akkor teljesülni fog Isten célja, amelyet az ember teremtésekor tűzött ki, hiszen önmagához hasonlóra teremtette az embert, és Jézus Krisztus erejével mindnyájan visszakapjuk Istenhez való hasonlóságunkat.

A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak;

Itt Pál a hit elhagyásáról beszél. Vannak olyanok, akik azt állítják, hogy a hitet lehetetlen elhagyni, de a Lélek világosan megmondja azt, hogy az utolsó időkben lesznek ilyenek.

Jézus azt kérdezte, amikor a visszatéréséről beszélt, hogy „Amikor az Emberfia visszatér, talál-e majd hitet a földön?” Azt is mondta a tanítványainak, hogy mivel a föld bűne olyan nagy, ezért sokak szeretete hideggé válik. Ez azt jelenti, hogy az utolsó időkben igen nagy nyomás alatt fogunk élni.

Már most is igaz ez, mert teljesen körül vagyunk véve a bűnös kívánságaink kielégítésének lehetőségeitől. Csak olvassátok az újságot, és láthatjátok, hogy bármilyen vágyatokat ki tudják elégíteni, természetesen mindennek ára van: a pornográfia, a társadalom nyitottsága, amely az erkölcs teljes romlásához vezetett. Mindez megnyitotta minden ember számára azt a lehetőséget, hogy a testi élvezeteit bármilyen módon kielégíthesse.

Nem könnyű keresztény életet élni ebben a mai világban, mert itt minden a test vágyairól szól. Bármely médiafajta felé fordulunk, azonnal valamilyen formában mi magunk is ennek a hatását érezhetjük. Egyre nehezebb lesz megtartani a hitet, egyre nagyobb elkötelezettséget fog ez igényelni. Ahogy Dániel megtette ezt, a szíved mélyén te is el kell döntsöd, hogy nem fogod magad beszennyezni a világ által nyújtott

lehetőségekkel, hanem teljes mértékben Istenért fogsz élni egész életedben. Mindezt csak a Lélek erejének segítségével tudjuk megtenni.

megettévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak

Mennyi megettévesztés van a világban manapság! Ugyanakkor az emberek a mai társadalmunkban az ördög tanításait részesítik előnyben. Sokan azt állítják, hogy Isten mindenfajta életet elfogad. A Biblia szerint „mivel nem akartak hinni az igazságban, Isten átadta őket a hazug hitnek.” Az emberek sokkal inkább elhiszik a hazugságot, mint az igazságot.

Ha valaki kitalál egy hihetetlenül buta tévtanítást, 6 hónap alatt az egész világot meg tudja vele fertőzni.

Mennyire jó lenne, ha az egyházakban csak kizárólag az Isten Igéjéhez ragaszkodnának, és nem lennének olyan óvatlanok. Az emberek nagyon nehezen képesek befogadni az igazságot, de a hazugságra, a tévtanításra azonnal megnyílnak.

és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek, akik meg vannak bélyegezve saját lelkiismeretükben.

Azon gondolkodom, hogy egyes evangelisták, akik mindenféle hazugságot összehordanak, hogyan tudnak egyáltalán aludni. Elképesztő, hogy mi mindent tudnak összehordani csak azért, hogy az emberektől pénzt csikarjanak ki.

Azt kérdezed, hogy miként tudnak ekkorákat hazudni Isten nevében? Az egyetlen válasz az lehet, hogy a lelkiismeretük meg van bélyegezve, vagy inkább nincs is lelkiismeretük. Palotákban élnek, játszik a kis játékaikat és aztán odaállnak az emberek elé és kérik az emberek pénzét Isten nevében.

Az izraeli idegenvezetőnk azt mondja, hogy én nem tudom, hogy hogyan kell megszervezni egy utazást: „A híres vezetők soha nem utaznak az emberekkel az utazás során. Nem utaznak a menetrendszerinti járással az emberekkel együtt, hanem a magánrepülőikkel jönnek, aztán nem az emberekkel utaznak a buszokon sem, hanem külön limuzinokban. Kétszer találkoznak az emberekkel az út során, majd hazarepülnek a magánrepülőikkel.”

Az idegenvezető azt kérdezte tőlem, hogy én miért nem próbálok meg előnyösebb üzletet kicsikarni az utazási irodáktól? Egyszer jó lenne, ha eljőnnék, és megnézném, hogy ezek az emberek hogyan csinálják – mondja nekem.

Ezeknek a lelkiismeretük meg van bélyegezve. Másképp hogyan tudják megtenni mindezt Isten nevében?

Ezek tiltják a házasságot

A házasság lassan valóban a múlté lesz, mert egyre többen csak összeköltöznek házasság nélkül.

Ezek tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői.

Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele,

mert megszentelődik az Isten ígéje és a könyörgés által.

A különböző okkult vallások a vegetáriánus étrendet hirdetik, de Pál azt mondja, hogy egyszerűen csak imádkozz az étel fölött és aztán edd meg.

Ha ezeket tanítod a testvéreknek, jó szolgálja leszel Krisztus Jézusnak, hiszen a hit és az igaz tanítás ígéivel táplálkozol, amelynek követőjévé lettél.

A szentségtörő és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el, inkább gyakorold magad a kegyességben,

Egy csomó időt pazarolhatsz el az Isten szolgájaként, hogyha minden tévúttal külön foglalkozol, és minden lelki szemetet elolvasol. Ehelyett jobb, ha a kegyességet gyakorolod, amely alatt az Isten dolgaival való foglalatosságot érti Pál.

mert a test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség pedig mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és a jövő élet ígérete.

Évekkel ezelőtt, amikor el kellett döntsem, hogy orvosi vagy lekösz pályára megyek-e, az Úr beszélt a szívemhez, és rámutatott arra, hogy ha az orvosi pályára megyek, akkor az embereket fizikai nehézségeikben tudom majd segíteni, de ez a segítség legjobb esetben is csak időszakos tud lenni. Lehetnek erősek és egészségesek, és akár 100 évig is élhetnek, de ha a lekösz pályát választom, akkor az emberek lelkét gyógyíthatom, és olyan dologban vehetek részt, amely az örökkévalóságig előnyükre válhat.

Isten rám bízta a döntést és ezt kérdezte: Hogyan akarsz használni az embereknek? Időszakosan vagy az örökkévalóságban? És amikor így tette fel a kérdést, akkor már nem volt választásom. Pál is ugyanezt a dolgot mondja: A test edzésének időszakos előnyei vannak, az Isten szerinti életnek a haszna pedig örökkévaló.

A mai világban mindenki a testedzésről beszél: futásról, aerobikról, stb. Amikor egyszer egy étteremben voltunk a mellettünk levő edzőteremben az ablakon keresztül csak azt láttuk, hogy a fejek le fel mozognak, és ez így ment az egész étkezésünk alatt. Csodáltam őket, nem ettem desszertet, és közben arra gondoltam, hogy a testedzés fontossága meghódította Amerikát.

Ezzel nincs is semmi gond, Pál is azt írja, hogy lehet ennek is van egy kevés haszna, de a lélek edzése örökkévaló előnyöket tartogat. Én magam is egy nagyon fitt ember voltam, de az idő eljárt felettem, és végül mindannyiukat ugyanígy utol fog érní! Tudjátok, hogy mi történt azzal a híres fickóval, aki a futásról írt könyvet? Szívrohamban halt meg futás közben. Jobb ha óvatosan kocogtok, mert megárthat az egészségeteknek.

Vannak dolgok, amelyeknek időszakos előnyei vannak, és vannak olyanok, amelyeknek a haszna örök érvényű: a bölcs ember az utóbbival foglalatoskodik. Vannak olyan dolgok, amelyek időszakos nyereséget hoznak, és vannak olyanok, amelyek örökkévalóakat. A bölcs ember mindig az örökkévalót választja az időszakos helyett.

Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó; hiszen azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek.

Jézus a világ bűnéért halt meg, de csak azok kaphatják meg bűneik bocsánatát akik hisznek Őbenne. Jézus a világ megváltásáért halt meg, de csak a saját kincsét fogja a világból magával vinni.

*Rendeld el ezeket, és tanítsd.
Senki meg ne vessen ifjú korod miatt*

Vajon mennyi idős lehetett Timóteus? Ekkor már 15 éve Pállal együtt utazott, és ha azt vesszük alapul, hogy körülbelül 15 éves korában indult el Pállal, akkor most legalább 30 éves kellett legyen, tehát már nem gyerek.

De mivel akkoriban a vének is csak 50 éves koruk betöltése után lehettek vének, 30 év azért még fiatalnak számíthatott, és megvolt annak a lehetősége, hogy lenézzék őt a fiatalsága miatt.

Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.

Mutass példát, Timóteus, mondja Pál. És amit neki ír, az mindannyiunknak igen jól jöhet, mi magunk is a jó keresztény ember példaképe kell legyünk.

Pál azt mondta a korintusiaknak, hogy *a mi levelünk ti vagytok, amely be írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.* Keresztényként a világ téged figyel, és ezért légy a hívőknek jó példája arra, hogy hogyan kell élni és cselekedjen egy igazi hívő.

Amíg megérkezem, legyen gondod az Írás felolvasására, az igehirdetésre, a tanításra.

Ez az a három dolog, amit a korai egyházban gyakoroltak. Közösen olvasták az Igét, amely nagyon előkelő dolog volt akkoriban, és a Pál által írt leveleket is felolvasták a gyülekezetek előtt.

Az igehirdetés arról szólt, hogy az Ige cselekvésére figyelmeztették az embereket: bízzanak Istenben, adjanak neki hálát, stb. Ugyanakkor a tanítást sem kell elhanyagolni, írja Pál.

Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével.

Pál itt megemlíti azt az esete, amikor a vének kézrátétellel imádkoztak Timóteusért, és akkor egy próféciát kaptak, amely Timóteus szolgálatának irányát mutatta meg. Most pedig arra figyelmezteti őt, hogy ne hanyagolja el az ezzel kapcsolatos ajándékot.

Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt.

Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.

Nagyon fontos, hogy amikor az emberek felé kinyúlunk, akkor mi magunk is tovább fejlődünk Isten Igéjében. Nincs helye az egy helyben állásnak, és erre mindnyájan nagyon kell figyeljünk. A Biblia azt mondja, hogy „ítélje meg mindenki saját magát, mert akkor Isten nem fogja elítélni.”

Meg kell vizsgáljuk a Jézus Krisztussal való jelenlegi kapcsolatunkat, és meg kell kérdezzük, hogy volt-e olyan időszak az életemben, amikor buzgóbban éltem az Úrért, amikor jobban lelkesítettek Jézus dolgai, amikor szorgalmasabban szolgáltam az Urat. Ha az Urral levő kapcsolatod ma nem mélyebb, nem gazdagabb és nem szenvedélyesebb, akkor visszacsúsztal az előző állapotodba, és nagyon vigyáznod kell magadra ezzel kapcsolatban.

A Lélek világosan beszél az utolsó napokról, hogy mivel a világban levő bűnök halmozódnak, ezért sokak szeretete elhidegül. Vajon te is egyike vagy az elhidegülőkhöz?

Jézus az efezusi gyülekezetnek azt mondta, hogy *az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.*

Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.

Egyszer egy ember eltévedt egy nagy hóvihár közepette. Teljesen vakon próbálta átküzdeni magát rajta, egyre jobban elfáradt, és végül teljesen elcsigázottan megbotlott, elesett és azt gondolta, hogy egy kicsit megpihen, mert már nincs ereje tovább menni. Amint ott feküdt egyszer csak észrevette, hogy azért botlott meg, mert a lába egy emberi testbe akadt bele, amely ott feküdt a hó alatt. Megtapintotta az ember pulzusát és érezte, hogy még mindig ver, aztán felemelte és emberfeletti erővel elkezdete húzni. 10 méternyi kínlódás után egy ház ajtajához ért, és megmenekült.

Ez az ember egy nagyon érdekes dolgra jött rá: miközben ezt a másik embert mentette meg, valójában önmagát is megmentette. Pál is erről beszél itt Timóteusnak, hogy *legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.*

Nem lehet másokat anélkül szolgálni, hogy közben az Úr ne szolgáltana téged. Gyakran szoktam azt mondani, hogy a legjobban tanítás közben lehet tanulni, mert ahhoz, hogy elmondod a mondanivalódat olyan sokat kell tanuljál, hogy végül teljesen érteni fogod a témát. A fejlődésnek a legjobb módja az, ha másoknak adsz.

Istenem add, hogy a tükörbe nézve meglássuk az igazságot magunkkal kapcsolatban.

Segíts uram, hogy ne legyünk annyira ostobák, hogy tovább álljunk, és elfelejtsük mindazt, amit láttunk.

Azért imádkozom, hogy a szívünkben egy új elkötelezettség legyen az Úr dolgai iránt, és a Lélek dolgai iránt. Tudjuk Uram, hogy az utolsó időket éljük, és sokan elhagyták a hitet, és a megtévesztő lelkere hallgatnak, a testük kívánságait elégítik ki és elfordulnak Isten dolgaitól.

Istenem segíts, hogy ezekben a napokban is olyanok tudjunk lenni, mint Te, és adj nekünk új tapasztalatokat a Szentlélekben, hogy Őbenne járjunk, általa vezettessünk, hogy új lelki értékeink legyenek és újraértékeljük az életünk dolgainak fontosságát, hogy az energiánkat ne olyan dolgokba fektessük, amelyek majd egyszer úgymint összedőlnek, elpusztulnak és hamuvá válnak.

Istenem kérek ne engedd, hogy fizikailag ugyan fitteek, de lelkileg csődtömegek legyünk, hanem kérek újítsd meg a lelki tüzet bennünk, hogy mindig Veled járassunk.

Járjatok Lélekben, hogy jó tanubizonyosság legyetek a körülöttetek levő világ számára, legyetek igazi példaképek arra, hogy milyen kell legyen egy hívő keresztény, az Úrnak dicsőségére, Jézus Krisztus iránti elkötelezettséggel.

Ezen utolsó napokban álljatok meg erősen a Lélek dolgaiban, mentsetek meg másokat és ezáltal magatokat is.

Pál első levele Timóteusnak
5-6. Fejezet

Az ötödik fejezetben Pál útmutatást ad Timóteusnak, hogy mi módon viselkedjen a vénekkel szemben, hogyan kezelje a fiatalabb férfiakat, valamint az asszonyokat.

Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem intsd mint apádat

Az idősebb emberek természet szerint rosszul tűrik, ha a fiatalabbak megdorgálják őket, vagy megmondják nekik, hogy mit kell tegyenek. Ezért mondja Pál Timóteusnak, hogy meg ne dorgálja őket, hanem úgy kezelje őket, mint egy apát.

a fiatalabbakat pedig mint öcsédet

A Krisztussal való járás hibáira fel lehet hívni valakinek a figyelmét jól vagy rosszul is. A rossz figyelem felhívásnak az eredménye ellenállást fog szülni. Mindez annak a következménye, hogy nem megfelelő módon tálaljuk a mondanivalónkat. Óvatosan közelítsetek, hogy ne építsetek falakat, és akadályokat a rossz módszerek miatt.

az idősebb asszonyokat mint anyádat, a fiatalabbakat mint húgodat: teljes tisztasággal.

Timóteus nem volt megházasodva, és Pál egy másik esetben azt írja, hogy meneküljön a fiatalság kívánságaitól, itt pedig, hogy a fiatalabb asszonyokat úgy kezelje, mint a húgait.

Az özvegyasszonyokat, akik valóban özvegyek, tiszteld.

Pál itt meghatározza, hogy kik a valódi özvegyek:

Ha pedig egy özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, ezek tanulják meg, hogy elsősorban a saját házuk népét becsüljék meg, és hálájukat szüleik iránt róják le, mert ez kedves az Istennek.

Az özvegyasszonyok eltartásának elsőszámú felelőssége a gyerekeké és az unokáké. Az egyház magára vette azt a felelősséget, hogy gondot visel a gyülekezetben a szükségben szenvedőkről. Emlékeztek, hogy az Apcsel 6. fejezetében a görögök arról panaszkodtak az apostoloknak, hogy a gyülekezetben az ő özvegyeiről nem gondoskodtak olyan mértékben, mint a zsidó özvegyekről.

A valóban özvegy és magára maradt asszony pedig Istenben reménykedik, és kitart a könyörgésben és imádkozásban éjjel és nappal.

Pál itt rámutat arra, hogy nemcsak valódi özvegyek kell legyenek azok, akiket a gyülekezet segít, hanem a gyülekezetben egy szolgálatot is el kell lássanak: a közbenjáró imádságot az egyházért és annak munkájáért.

Annyira hálásak vagyunk mi is itt a gyülekezetben az idősebb asszonyok imádságaiért! Nagy veszteségnek érzem, hogy sokan meghaltak közülük, hiszen az ő imádságaik folyamatosan Isten előtt tartották a gyülekezetet. Volt egy különlegesen áldott özvegy csoport, akik éjjel-nappal imádkoztak és könyörögtek értünk.

A kicsapongó pedig már életében halott.

Az egyik legtaszítóbb dolog a világon, ha egy öregasszony (vagy egy öregember) kicsapongó életet él. Szerintem az idős emberekben már ki kell legyen fejlődve a kedvesség, a jóság. Láthatunk néha idős asszonyokat, akik olyan nagymama típusúak, de ha azt halljuk, hogy csúnya beszéd jön ki a szájukon, akkor tudhatjuk, hogy valami nincs rendben.

Általában az idősebb asszonyokra anyaként gondolunk, de nagyon taszító az, ahogyan egyesek beszélnek és cselekednek. Az egyik legszomorúbb dolog az, hogy még Las Vegasban is láthatjuk ezeket az öregasszonyokat, akik egész nap a félkarú rablókat dolgoztatják, miközben kilóg a cigaretta a szájukból. Hát ez nem az a kép, amit én az idős asszonyokról el tudok képzelni.

Van egy kimondhatatlan szépsége annak az idős asszonynak, aki az Úrral járt egész életében. Majdnem szentségnek is mondhatom ezt, és nagyon szeretek ezekkel az asszonyokkal beszélgetni, mert az ajkaikról Isten szeretetének és jóságának gazdagsága árad.

Azok viszont, akik kicsapongó életet élnek, például ott Las Vegasban, már életükben meghaltak, mondja Pál. Lehet, hogy még lélegeznek, de halottak. És halott mindenki, aki az élvezetekért él: lélekben halottak ezek.

Ezekről a dolgokról is rendelkezél, hogy feddhetetlenek legyenek.

Ha pedig valaki övéiről és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél.

Ha nem gondoskodnak a családtagjaikról és ezek szükségleteiről, akkor valójában a hitüket tagadják meg: Tiszteld anyádat és apádat, mondja az Írás, tehát megtagadod a hitedet, ha nem gondoskodsz a szüleidről és a nagyszüleidről.

Az özvegyasszonyok közé csak olyat szabad bejegyezni, aki nem fiatalabb hatvan évesnél, aki egy férfi felesége volt

Az özvegyasszonyok szolgálata a gyülekezetben egy igen tiszteletreméltó szolgálat volt, egy életre való imában és könyörgésben való elkötelezettséget jelentett a gyülekezetnél. A gyülekezet ellátta őket a napi szükségleteikkel kapcsolatban, ők pedig éjjel-nappal könyörögtek és imádkoztak a gyülekezetért.

Nekünk is jó és nagyon bölcs dolog lenne, ha özvegyasszonyokat alkalmaznánk arra itt a gyülekezetünkben, hogy csak imádkozzanak és könyörögjenek. Sokkal inkább

megérné, mint olyan fiatalembereket felvenni szolgálatra, akik nem tudják, hogy melyik a jobb kezük és melyik a bal.

aki mellett jó cselekedetei tanúskodnak, ha gyermekeket nevelt fel, ha vendégszerető volt, ha a szentek lábát megmosta, ha nyomorultakon segített, ha mindenféle jó cselekedetre kész volt.

Ha az özvegyasszonyok megfeleltek ezeknek a követelményeknek, akkor számukra megnyílt a fentebb említett szolgálat lehetősége a gyülekezetben belül.

A fiatalabb özvegyeket pedig ne jegyezd be, mert ha Krisztus ellenére feltámad bennük a vágy, férjhez akarnak menni.

Ezek ítéletet vonnak magukra, mert előző fogadalmukat megszegték.

Pál azt mondja, hogy a fiatalabb özvegyek menjenek férjhez, mert ha előbb elkötelezik magukat ennek az élethosszig tartó szolgálatnak, de aztán férjhez mennek és ki kell lépjenek belőle, akkor ítélet alatt fogják érezni magukat.

Egyszersmind semmittevők is, akik megszokják, hogy házról házra járjanak; de nemcsak semmittevők, hanem fecsegők is, a más dolgába avatkoznak, és olyanokat beszélnek, amilyeneket nem kellene.

Azt akarom tehát, hogy a fiatalabb özvegyek menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást, és ne adjanak semmi alkalmat az ellenségnek a gyalázkodásra.

Mert egyesek már a Sátánhoz hajlottak.

Ha egy hívő asszonynak özvegyasszony hozzátartozói vannak, segítse őket, ne terheljék a gyülekezetet, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse.

A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak.

Ez utóbbi mondat azt sugallja, hogy a férfiak nemcsak az igehirdetés és a tanítás szolgálatát látták el a gyülekezetben. Az idősebb emberek, ugyanúgy hatalmas áldások a gyülekezet számára, mint az idősebb asszonyok. Mennyire köszönöm Istennek azokat a szolgálatokat, amelyeket az idősebb emberek látnak el itt a mi gyülekezetünkben, köszönöm Istennek, hogy megáldott velük minket.

Mert azt mondja az Írás: „Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját”, és „Méltó a munkás a maga bérére”.

Presbiter ellen vádat ne fogadj el, csak „két vagy három tanú szavára”.

Egy ember nem elég arra, hogy megvádoljanak egy presbitert vagy a vént a gyülekezetben.

Akik vétkeznek, azokat mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is félelem támadjon.

Attól tartok, hogy ha az egyházban a vétkezőket nyilvánosan marasztalnák el, akkor a félelem hatására kiürülnének a templomok.

Emlékeztek, amikor a parázna asszonyt Jézus elé vitték, és azt mondták Jézusnak, hogy „a mi törvényünk azt mondja, hogy meg kell kövezni, Te mit mondasz erre?” Jézus azt mondta, hogy az vesse rá az első követ, aki büntelen, és el kezdett írni a porba. A Biblia nem mondja meg, hogy mit írt, de biztos vagyok abban, hogy az ott állók neveit és a bűneiket írta le. Ezek lassan kezdtek eltávozni onnan először az idősebbek, majd a fiatalabbak. Ez tehát egy bűnök miatti nyilvános elmarasztalás volt, és ez félelmet keltene bizonyára itt az egyházban is.

Amikor fiatalember voltam, volt egy ember, akire felnéztem és csodáltam a szolgálatát: a neve Dr. Claire Brittain, aki orvos és lelkész volt egyszemélyben. Egyik évben egy nyári táborban hallottam a beszédét, és azt mondta, hogy ha belenéz egy fiatalember szemébe, akkor annak a szeme olyan sokat elárul önmagáról, hogy minden bűnét ki tudja belőle olvasni. Nagyon féltem ránézni azok után, mert nem akartam, hogy lássa, hogy mi van bennem.

Kérve kérlek, Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy tartsd meg ezeket előítélet nélkül, és semmit se tégy részrehajlásból.

Mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, és emiatt mindnyájan egyformán fontosak vagyunk Isten szemében. A mennyországnak nincsenek másodosztályú lakosai. Jézus számára ugyanolyan fontos vagy, mint bárki más, és az egyház dolga az, hogy Krisztus példáját követve szeretetet, elismerést és tiszteletet mutasson mindenki felé részrehajlás nélkül. Nem mondhatjuk azt, hogy ennek az embernek sok pénze van, bánj vele jól. Az egyház pedig bűnös ebben Isten előtt.

Pál teljesen világosan fogalmaz, és igen nyomatékosan kéri Timóteust, hogy ne legyen részrehajló, hanem mindenkit egyformán kezeljen.

De mennyire különbözik ez a természetes hajlamainktól! Ha valaki doktor vagy ügyvéd, vagy a rendőrség vezetője, vagy ha nagyon gazdag, akkor hajlunk arra, hogy különleges bánásmódban részesítsük.

Jakab azt írta: „*De ha személyválogatók vagytok, bünt követtek el*” Az Isten maga sem személyválogató, és mi sem lehetünk azok.

Jakab írta azt is: *Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában, és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”, nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká?*

Isten szemében mind egyformák vagyunk, Ő nem kezel engem kiváltságosabban, mint téged. Tragédia, hogy az egyház bizonyos embereket kiválogat, és azt állítja, hogy ők közelebb vannak Istenhez. Ez nem igaz: mi mindnyájan egyformán közel vagyunk Hozzá, mindnyájunkat egyformán fogadott a kegyelmébe. Mi magunk se legyünk hát személyválogatók.

A kézrátételt ne siesd el senkinél!

Itt Pál arra utal, hogy egyetlen személy esetében sem kell gyors döntést hozni, ha arról van szó, hogy valamilyen szolgálatot lásson el Krisztus testében. Előbb hagyni kell, hogy mindenki bizonyítsa, nem kell elsietni a szolgálatra való felkenését. Pedig sok gyülekezet úgy okoskodik, hogy meg kell fogni az embereket azzal, hogy hamar valamilyen feladatot adnak nekik, és így le vannak foglalva.

Pál azt mondja, hogy ezt nem kell elsietni. Sokkal könnyebb az embereket valamire rávenni, mint aztán kirúgni őket. Tragédia, hogy az egyházakban anélkül kapnak szolgálatot az emberek, hogy előbb megismerték volna őket, aztán pedig hosszú ideig a gyors döntések következményeit kell elviselni.

Mások bűneiben ne légy részes! Tisztán őrizd meg önmagadat!

Ez nemcsak Timóteus számára jó útmutatás, hanem mindannyiunk számára is az: tartsuk magunkat tisztán.

A következő mondat viszont kifejezetten Timóteusnak szól:

Ezután ne csak vizet igyál, hanem - gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel - élj egy kevés borral is.

Abban a korban majdnem minden ember vízzel hígított bort ivott, mert legtöbb helyen a víz szennyezett volt.

Érdekes dolog, hogy az Új Testamentum sok szereplőjének adatott meg a csodatétel ajándéka: a gyógyítások és hasonlók. Pál is egy olyan apostol volt, akinek a Lélek ajándékai közül sok adatott meg, és így sok csodát tett szolgálata alatt. Biztos vagyok benne, hogy megvolt neki a hit, a gyógyítás ajándéka, és lám itt van az ő lelki fia, Timóteus, aki gyomorbeteg.

Amikor Pál Efezusban volt, akkor az emberek még az ő kendőit is rátették a betegekre, és azok meggyógyultak ezektől. Akkor vajon miért nem szentelt meg egy zsebkendő Pál és küldte volna el Timóteusnak, hogy gyógyuljon meg tőle?

Biztos vagyok benne, hogy Pál imádkozott Timóteus gyomorbajai miatt, és arra való utalásunk is van, hogy Timóteus eléggé beteges ember volt. Vajon miért nem gyógyította meg Isten Timóteust? Miért engedte meg, hogy olyan beteges legyen? Miért írt Pál egy gyógymódot a betegségére, ahelyett, hogy csak egyszerűen imádkozott volna a gyógyulásáért?

Mindez azért volt, hogy ne essünk abba a téves gondolatba, hogy „Testvérem, te azért vagy továbbra is beteg, mert valami bűn van az életedben.” Vagy „Azért vagy beteg még mindig, mert nincs elég hited.”

Az Isten nem gyógyít meg mindenkit minden esetben, mert oka van arra, hogy ne gyógyítson azokban az esetekben, amikor ezt nem teszi meg. Nem a hit hiánya, sem

pedig az egyén valamilyen problémája az oka, hanem az Isten örökkévaló tervének olyan része az oka, amit nem értettünk meg és nem is fogunk megérteni.

Teljesen elvetem azt a tanítást, amely szerint ha ezt és ezt a receptet követjük, akkor Isten meggyógyít. Ennek csak az lehet a következménye, hogy valaki, akinek nagy betegsége van állandó büntudatban fog élni, mert azt hiszi, hogy valami nincs rendben az Istennel való kapcsolatával. Az ilyen tévtanítás csak arra jó, hogy az amúgyis maguk alatt levő emberekbe még egyet rugjon: „Testvérem, ha egy kicsit több hited lenne, akkor biztosan meggyógyulnál.”

Van egy érdekes vers Jézusról, amelyet a mai modern kultúránkban nem értünk igazán: *Megrepedt nádszálát nem tör el.*

Lefordítva a mai nyelvre azt jelenti, hogy nem rug bele egy földön fekvő emberbe. Pálnak is volt egy súlyos betegsége, és háromszor imádkozott, hogy vegye el azt Isten tőle, de Isten végül azt válaszolta, hogy „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*”

Ne essünk hát a téves ítélet hibájába, ne növeljük a beteg emberek terheit, hanem ismerjük fel, hogy Isten nem gyógyít meg mindenkit minden esetben.

Az is igaz, hogy egyes esetekben meggyógyít, másokban pedig nem, és ez teljesen az Ő mindenhatóságától függ. A Szentlélek Isten akarata szerint adja minden embernek az Ő ajándékait.

Némely ember bűnei nyilvánvalók, és előtte mennek az ítéletre; másokat viszont követnek.

Ugyanígy nyilvánvalók a jó cselekedetek is, és amelyek másfélék, azok sem rejthetők el.

Mielőtt valakivel találkozol gyakran már hallasz róluk valamit, a bűneik vagy jócselekedeteik már előttük járnak és az emberek már beszélnek a tetteikről.

A hatodik fejezetben Pál a szolgák felé fordul:

Akik iga alatt görnyedő szolgák, a saját uraikat méltassák teljes tiszteletre, hogy az Isten nevét és a tanítást ne káromolják miattuk.

Az eredeti szövegben rabszolgákról van itt szó, mert abban az időben a rabszolgaság nagyon elterjedt dolog volt.

A mai világban nagyon fontos, hogy egy keresztény munkához való hozzáállása kifogástalan legyen. Az emberek többet várnak el egy kereszténytől, mint egy másik embertől. Megtörténhet, hogy mindenki hosszabb szünetet tart munka közben, mint amennyi megengedett lenne, de ha te keresztény vagy, akkor te pontosan annyi szünetet kellene tartsál, mint amennyi elő van írva.

Viszont ha te arra hivatkozva tartasz hosszabb szünetet, mint a többiek, vagy éppen azért, mert keresztény vagy és szerinted neked ezt szabad, akkor rögtön azt fogják mondani, hogy nicsak a keresztény mit csinál. Gyakran a mi tetteink és hozzáállásunk káromlást hoznak Jézus nevére, és ez tragédia.

Nátán azt mondta Dávidnak, miután Dávid bűnt követett el Betsabével: „Dávid, az Isten ellenségeinek okot adott az istenkáromlásra.”

Mi is okot adhatunk a kereszténység ellenségeinek, hogy káromolják Jézus Krisztust a hányavetiségünk miatt. Egy kereszténytől többet várnak el, Pál is azt mondja, hogy teljesíts többet, ha keresztény vagy.

Akiknek pedig hívő uraik vannak, ne becsüljék le őket azért, mert testvérek, hanem annál szívesebben szolgáljanak nekik, mert hívők és szeretettek, akik a jó cselekvésére törekszenek. Ezeket tanítsd és hirdesd!

Tehát a keresztény szolga példamutató munkát kellett végezzen függetlenül attól, hogy hívő vagy hitetlen ura volt. Ha az ura hívő volt, akkor viszont az ura hite nem lehetett alap arra, hogy a szolga visszautasítsa a munkát, csak azért, mert testvérek voltak Krisztusban.

Ha valaki tévtanokat hirdet, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez és a kegyességhez illő tanításhoz,

Pál ebben a levelében legalább hatszor használja a kegyesség szót: nagy a kegyességnek a titka, hallottuk már ezelőtt. A kegyesség azt jelenti, hogy Istenhez hasonlóan cselekedjünk minden esetben.

Ha valaki tévtanokat hirdet, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez és a kegyességhez illő tanításhoz, az felfuvalkodott, és nem tud semmit, hanem a vitatkozás és a szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik. Ezek megbomlott elméjű és az igazságot elvető emberek torzsalkodásai, akik a kegyességet a nyereszkedés eszközeinek tekintik.

Pál szerint a legnagyobb tévúton járnak ezek, Timóteusnak pedig azt javasolja, hogy zárkózzon el az ilyen emberektől.

Például egy szolga lehet ilyen, aki arra alapozva, hogy istenfélő ura van azt gondolja, hogy kevesebbet kell dolgozzon azért, hogy könnyebb legyen neki, vagy az úr, aki nagyobb terhet ró a hívő szolgára, hogy annak hitét saját nyereszkedésére használja fel.

Sokan követik ezt a tévutat, és a kegyességet saját nyereségük növelésére használják. Sokan azt tanítják, hogy ha gazdag akarsz lenni, drága kocsit akarsz vezetni, akkor csak annyit kell tegyél, hogy fogadd el az Urat megváltódnak, és mindent meg fogsz kapni. Azt tanítják, hogy a kegyesség egyenes út a jómódúság felé, mert te a Király fia vagy és Isten azt akarja, hogy úgy élhess, mint egy királyfi. Elégítsd ki a vágyaidat, mert Isten mindent megad neked.

Az igazság az, hogy a legnagyobb nyereség a kegyességből eredő megalégedettség. Az az ember, aki soha sincs megalégedve semmivel, az nem lehet gazdag valójában.

Ismerek egy embert, akinek több mint 150 millió dollárja van. Ez az ember 16 órát dolgozik naponta a hét minden napján, soha nincs szabadnapja, soha nem megy vakációra. Egy ilyen ember nem gazdag, inkább szegénynek mondható.

Ki a gazdag? Az az ember, aki Isten szerinti életet él, és teljes megelégedettség van a szívében. A gazdag ember az, akinek mindene megvan, amire szüksége van.

*Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel,
mert semmit sem hoztunk a világra, nem is vihetünk ki semmit belőle.*

Amikor meghalsz pontosan ugyanazt teszed, mint mindenki más, aki eddig meghalt: mindent itt fogsz hagyni, semmit sem viszel majd magaddal.
Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelen is megyek el.

De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.

Hány és hány ember okozott magának hatalmas szegénységet azért, mert soha nem volt azzal megelégedve, ami neki volt. Mindig valami többet akart, és ez az elégedetlenség nagyon sok embert juttatott a csőd közepére. Ha van élelmünk és ruházatunk akkor elégedjünk meg vele és dicséreljük az Urat ezért.

Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik.

A gazdag embereknek sokkal több kísértésben van részük, mint nekünk. A gazdagságuk miatt sokkal több dolog nyílik meg előttük, viszont én nem kell aggódjak ezek miatt, mert nincs pénzem arra, hogy ezeket megtegyem.

Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme,

Ez aztán a kijelentés! Figyeljük meg viszont, hogy nem azt mondja, hogy a pénz minden rossznak a gyökere, mint ahogy sokszor tévesen mondják az emberek.
A pénz maga nem rossz és nem jó, minden a pénzhez való hozzáálláson múlik. A pénz szerelme az, amely minden rossznak a gyökere.

Jakab azt írta: *Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket?*

Minden háború, minden küzdelem, minden irigység mögött ott van a pénz szerelme, a rossz minden formáját vissza lehet vezetni a kapzsiságra.

A mai világ a kapzsiság miatt van ebben a nyomorúságos állapotában. Nem azért, mert a végére jártunk a természeti kincseinknek, azért sem, mert a világ nem lenne elég nagy arra, hogy az emberek elférjenek benne, és azért sem mert nincs étel mindenki számára, hanem a probléma a világgal az, hogy mire költik az emberek a pénzt.

A múlt évben (1982-ben) a világ nemzetei több mint ezer milliárd dollárt költöttek a hadseregeikre azért, hogy fegyvereket vásároljanak, és elpusztítsanak más embereket.

Ha ezt a mennyiségű pénzt a múlt évben mezőgazdasági fejlesztésre fordítottuk volna, akkor egyetlen éhes ember sem lenne a föld felszínén. A valóság viszont az, hogy a világ lakosságának kétharmada alig eszik valamit, mert nincs mit egyen. Nem az a baj, hogy nem tudunk elég ételt termelni, van elég termőföld is, de a kapzsiság megakadályozza azt, hogy az étel a megfelelő irányba induljon el.

Ha nem lenne kapzsiság akkor nem lenne drogfüggőség sem a világban. Mert mi van a drogkereskedelem mögött? A pénz szerelme.

Ha nem szeretnénk annyira a pénzt, akkor prostitúció sem lenne, és csak gondoljunk bele, hogy ha nem lenne kapzsiság, akkor hány és hány rossz dolgot lehetne kirtani a föld felszínéről.

amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.

Ez egy igen figyelemre méltó megfigyelés, mert a hazugság, amelyet elhiszünk teljesen máshova vezet, mint gondoljuk. A közkedvelt tévhit az, hogy ha elég pénzem lenne, akkor boldog lehetnék. Pál itt pont ennek az ellenkezőjét állítja, hogy a pénz sok fájdalmat okoz az embereknek.

Az általam ismert leggazdagabb emberek a legnyomorultabbak is egyben az ismerőseim közül. Volt aki meghívott ebédelni, aztán kiöntötte a szívét, elmondta a nyomorát, a magányosságát. Volt aki azt is megosztotta velem, hogy soha nem tudja, hogy van-e valaki a világon, aki igazán szereti őt, mert minden nő a lába elé omlik, de fogalma sincs, hogy van-e közöttük őszinte, vagy sem. Eddig három nőt vett el feleségül, mindegyikük elég jól megkopasztotta, és most aztán hatalmas dilemmában van, mivel a legutolsónak is elég nagy összeget ítélte a bíróság, és hosszú a sor azokból, akik vágnak az ilyenfajta nagy „nyugdíjra”.

Van egy unokatestvérem, aki pénz tekintetében igen gazdag, ugyanakkor valahol a Fülöp-szigeteken lepkevadász hálójával vadássza a pillangókat. Ezzel tölti a drága életét, soha nem dolgozott egy napot sem az életében, és több milliója van. De unja az életét, nyomoruság az egész, és az egyetlen szórakozása az, hogy lepkéket kerget.

Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre.

Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.

Minden attól függ, hogy mi van az életed középpontjában. Ha a pénz és a gyarapodás utáni sóvárgás van ott, akkor igen nyomorult ember leszel. Ha Isten van az életed középpontjában, akkor gazdag leszel, és az életed tele lesz áldásokkal. Tedd hát Istent, az igazságot, a kegyességet az életed középpontjába, hogy valóban örökkévaló gazdagságban részesüljél.

Az egyik legnagyobb tragédia szegény unokatestvérem esetében az, hogy az egyetlen örököse egy idióta unokatestvérünk, az ő lánya. Ennek a lánynak megvannak a milliói,

de egy otthonban lakik Ohióban, mert még magát sem tudja ellátni. Nemrég meghalt a nagymamája és újabb 7 millió dollárt hagyott rá, de az egész pénz gondnokság alatt van, miközben ő mogyorókrémet eszik és ropit rágcsál az otthonban.

Egyszer elmentem meglátogatni őt. Azt mondta, hogy mindjárt hoz nekem valamit, amit egy új recept szerint főzött, erre kihoz egy ropit megkenve mogyorókrémmel. A szívem majd megszakad ezért a szegény gyerekért, de semmiért sem szeretnék a helyében lenni, még ha minden milliója az enyém lehetne, akkor sem. Vagy ott van a lepkevadász, vele sem cserélnék semmi pénzért, nem szeretnék a Fülöp-szigetek dzsungelében rohángálni a pillangók után.

Tedd Istent az életed középpontjába, akkor lehetsz megelégedett, boldog, gazdag, és étellel teli.

Meghagyom neked az Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és Krisztus Jézus színe előtt, aki Poncius Pilátus előtt bizonyosságot tett azzal a szép hitvallással,

Pilátus azt kérdezte Tőle: „Akkor mégis király vagy te?” Jézus így válaszolt: „Te mondd, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.

Pál így folytatja:

hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig.

Pál azt a parancsolatot adta Timóteusnak, hogy tegye Istent az élete középpontjává, az igazságot és a kegyességet hirdesse. Pál az Isten színe előtt kéri őt, hogy egészen addig tegye mindezt, amíg az Úr ismét eljön.

Mit mondott erről Jézus? *Keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*

Az ember élete két vonalon zajlik: egy függőleges és egy vízszintes vonalon. A függőleges vonal az Istennel való kapcsolatod, és ez az a tengely, amely körül az egész életed forog. Ha az Istennel való kapcsolatodba valami hiba csúszik, akkor a többi emberrel való kapcsolatod is helytelen és egyensúlytalan lesz.

A mai világban az a legnagyobb baj, hogy amikor az emberek megpróbálnak egy kiegyensúlyozott életet élni, akkor folyamatosan azzal küzdenek, hogy az embertársaikkal kiegyensúlyozott legyen a kapcsolatuk. Dollármilliókat költenek a pszichológusokra és pszichiáterekre, hogy megtalálják az egyensúlyt, de a kiegyensúlyozatlanság oka a kapcsolatokban az, hogy az Istennel való kapcsolatukból hiányzik az egyensúly, az életük függőleges tengelye nincs rendesen bemérve.

Pál itt Timóteusnak egy fantasztikus tanácsot ad. Tedd Istent az életed középpontjába: a kegyességet, az igazságot, mert ha az Istennel való kapcsolatod rendben van, akkor gazdag ember leszel, hiszen ennek következtében az életed összes kapcsolata is

rendben lesz: *keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*

A Sátánnal is meglesz a megfelelő kapcsolatod: minden találkozásotok alkalmával le fogod győzni, mert az Istennel való kapcsolatod erős.

A birtokolt dolgaiddal is megfelelő lesz a kapcsolatod, mert tudni fogod, hogy minden Istené, és csak a te gondnokságodra van bízva minden, ami a tiéd, ezért okosan fogod használni őket.

Megfelelő lesz a kapcsolatod az embertársaiddal is, mert mindent megosztasz velük, szeretni fogod őket, és adakozni fogsz nekik.

Ha az Istennel való kapcsolatod a függőleges tengelyen rendben van, akkor a vízszintes tengely, a többi embertársaddal való kapcsolatod önmagától a megfelelő helyre fog kerülni. Nem lehet megjavítani a vízszintes tengelyt azzal, hogy a vízszintes síkban próbálsz dolgozni: ha elkezdesz egyik kapcsolatodon dolgozni, közben másik ötöt lehet, hogy tönkretesz, mert túl sok időt töltesz azzal az eggyel.

Aztán egy másik felé fordulsz, és azt próbálsz rendbe hozni, de közben az előző ismét elromlik, és az egész életedet azzal fogod tölteni, hogy egyik kapcsolatot a másik után próbálsz javítani.

A valóság az, hogy vissza kell menj a függőleges tengelyhez, rendbe kell hozd az Istennel való kapcsolatodat: *keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*

Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura.

Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.

Amikor Jézus eljön, akkor meg fogja mutatni, hogy ki az egyetlen és igaz Isten. János evangéliumának első fejezetében olvashatjuk, hogy *Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*

Láthattátok, hogy a gazdagság nem az igazi isten, de sok embernek álistene, mert sokan a gazdagságot dicsőítik, hisz ez az életük középpontja. És nem kell ahhoz gazdag ember legyél, hogy ez megtörténjen, sőt az az igazság, hogy sokkal inkább jellemző ez a szegényekre, mint a gazdagokra azért, mert a szegények abban az illúzióban élnek, hogy a gazdagság minden problémájukat megoldaná. A gazdagok pedig már tudják, hogy ez nem igaz.

Ennek következtében a pénz szerelme jobban tud motiválni egy szegényt, mint egy gazdagot. De nem ez az igaz isten, hanem amikor Jézus megjelenik akkor Ő fogja nekünk megmutatni, hogy ki az igaz Isten, az egyedüli Hatalmasság, a királyok Királya.

Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsolt meg, hogy ne legyenek gögősek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk.

Ez az egész rész arról szól, hogy ki a te istened? A gazdagság, a pénz szerelme van-e az életed középpontjában, vagy egy igaz életet élsz az egyetlen élő Isten szolgálatában.

megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk.

Nagyon szeretem ezt! Semmi pénz sem adhatja meg nekem azt az elégedett érzést, amikor kint ülök a tengerparton, és nézem a naplementét, az ég ezernyi gyönyörű színeivel, és Istennel együtt vagyok ott. Számomra ez adja az igazi gazdagság érzését. És az, amikor sétálok az erdőben, érzem a fenyőgyanta illatát, és hallok a vízesés zúgását, a patakok nevetését, a mókusok pletykáit. Isten mindent megadott bőségesen nekünk.

Isten azt akarja, hogy az életed tele legyen boldogsággal, és rendelkezésedre bocsájtotta azokat a szabályokat, amelyek segítségével örömteli életet élhetsz. A mi problémánk az, hogy nem mindig értünk egyet Istennel, hanem azt gondoljuk, hogy az általa állított szabályok túl szigorúak, visszatartanak minket a boldogságtól, vagy az élvezetektől, és emiatt lázadunk Isten ellen. De minden esetben, amikor Isten törvényei ellen vétünk, akkor rájövünk, hogy csak nyomorúságot és szomorúságot okozhatunk saját magunknak.

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél. Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében.

Az a boldog ember, aki Istent helyezi élete középpontjába, mert amikor Ő van ott, akkor a maga teljességében élvezhet mindent, amit Ő ad, hiszen Ő mindent szabadon és bőségesen ad.

A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.

Jézus egy hasonlatot mondott egyszer, ami sok embernek fejtörést okozott. A történet egy olyan szolgáról szól, aki megtudta, hogy el fogják bocsájtani. A gazdája azt mondta, hogy számoljon el mindennel, mert ki van rúgva. A szolga a fejéhez kapott, hogy mit fog majd csinálni, mert a koldulást szégyenli, árkot ásni nem akar, de aztán rájött, hogy mit csinál.

Elkezdte behívni a gazdája adósait és megkérdezte az egyiktől: „Mennyivel tarozol a gazdámnak?” „Száz kórus búzával” „Itt a tartozásod: áthúztam a százat, csak ötvennel tartozol.”

Behívta a következőt: „Mennyivel tartozol a gazdámnak?” „Száz hordó olajjal.” „Itt az új tartozásod: ötven hordó.” És sorra megfelezte a tartozásokat, mert arra jött rá, hogy miután kirúgják, majd elmegy az adósokhoz és emlékezteti őket a „jótéteményeire”, és segítséget kér majd tőlük.

Mit tett ez az ember? A jelen helyzetének előnyéből tőkét kovácsolt a jövőre. Tudta, hogy nem mindig tud a jövőre félretenni, mert csak most van arra lehetősége, hogy a jelen pozíciójának előnyeit a jövő szempontjából befektesse.

A hasonlat nehézsége ott kezdődik, hogy Jézus azt mondta: *Az ura pedig megdicsérte a hamis sáfárt.* Mi az hogy megdicsérte? Inkább börtönbe kellett volna vesse. *Az ura pedig megdicsérte a hamis sáfárt, hogy okosan cselekedett, mert e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.* *Én is mondom nektek: szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.*

Miről beszélt itt Jézus?

A jelen életben megvan a lehetőségem arra, hogy kincseket szerezzek magamnak a mennyországba. Nem mindig lesz meg ez a lehetőségem, mert eljön az az idő, amikor meghalok, és azután már nem lesz több lehetőségem arra, hogy örökkévaló mennybéli kincseket szerezzek magamnak. Ez a lehetőség csak itt és most áll rendelkezésemre a földi életemben.

Jézus azt mondta, hogy *szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonnal.* A pénzetek semmit sem fog érni a mennyországban, itt sem sokat, de ha még el is tudnál oda vinni belőle egy tele bördönddel, akkor is értéktelen lenne. Odaélnél a bördönddel a mennyország kapujába, és mondanád Péternek, hogy mutassa meg a legszebb szobát, mert hoztál egy tele bördödöt pénzzel. Péter pedig azt kérdezné, hogy mi ez a szemét?

Ezért mondja Pál Timóteusnak, hogy figyelmeztesse a gazdagokat arra, hogy osszák szét a pénzüket, segítsék vele a szükségben szenvedőket, hogy a mennyország idejére kincseket halmozzanak fel maguknak, *gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.*

...gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el.

Ha gazdag vagy a földön, akkor szegény leszel a mennyországban. Meddig leszel a földön? 100 évig? És meddig lehetsz a mennyországban? ... Szegény a földön és gazdag a mennyországban. Kinek jobb?

Nincs sok tulajdonom.

Nehéz az élet?

Mindenem megvan, amire szükségem van, boldog vagyok és megelégedett. Nincsenek szükségleteim, nincs semmi ami hiányozna, gazdag vagyok, de ennél sokkal fontosabbak az örökkévaló kincseim.

Sok évvel ezelőtt karrierem irányát kellett eldöntsem, hogy orvos legyek vagy lelkipásztor. Hol akarok gazdag lenni? Most, vagy mindörökké?

Számomra sokkal bölcsebb dolognak tűnik, hogy örökkévaló gazdagságom legyen, mint az, hogy mindez időszakos legyen. Sokkal okosabb, hogy a kincseimet a mennyországba helyezzem, ahol a világ végezetéig élvezhetem azokat, minthogy most próbáljak gazdagságot halmozni, ami csak nyomorúságot, küzdelmet és nyugtalanságot okozhat.

Timóteus, őrizd meg a rád bízott kincset. Fordulj el a hazug módon ismeretnek nevezett szentségtelen, üres beszédektől és ellenvetésektől

Akarjátok tudni, hogy mi a legnagyobb hazugság, amit a mai világban tudománynak neveznek? Az evolúció. Semmi tudományos nincs az evolúciós elméletben, az egész csak üres beszéd – kerüld el ezeket, Timóteus, mondja Pál.

amelyeket egyesek elfogadva eltévelyedtek a hittől. A kegyelem veletek!

Istenem köszönjük a jó tanácsodat, és add hogy mindezt megfogadva Krisztust és a kegyességet helyezzük életünk középpontjába.

Őrizz meg minket Uram, az ellenség hazugságaitól, amely azt tartja, hogy a kegyesség anyagi gazdagsághoz vezet.

Istenem ne az anyagiak legyenek az életünk középpontjában, ne irányítsa ez az életünket, hanem tudjuk azt, hogy a pénz szeretete minden rossz gyökere, mert oly sok embert tett már tönkre.

Istenünk, adj bölcsességet nekünk, hogy Téged helyezzünk az első helyre, Jézus nevében.

Isten segítsen nektek élvezni az általa adott gazdagságot, segítsen, hogy lassítsatok le egy kicsit ebből az örült hajtásból, amely arról szól, hogy többet és még többet akarunk, és inkább kezdjétek élvezni azt, amitek már megvan.

Isten adjon kék eget, felhőket, élvezzétek a természetet és legyetek Isten társaságában minél többet.